

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΙΩ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΕΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

οὗ τὸ ἱερόν λείψανον μετακομιθεὲν ἀκέραιον ὅλως

ὑπὸ τῶν προσφύγων Προκοπίου φυλάσσεται ἐν

Νέῳ Προκοπίῳ (Ἀχμετ-Αγᾶ) Εὐβοίας

» Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς

» ἁγίοις αὐτοῦ

Ψαλμ. ΕΖ' 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ - ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ, 10

1926

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΙΩ, ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΕΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

οὐ τὸ ἱερὸν λείψανον μετακομισθὲν ἀκέραιον ὅλως
ὑπὸ τῶν προσφύγων Προκοπίου φυλάσσεται ἐν
Νέῳ Προκοπίῳ (Ἀχμέτ-Ἀγῶ) Εὐβοίας

» Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς
» Ἀγίοις αὐτοῦ.
Ψαλμ. ΕΖ'. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ, 10

1926

Ἀρχιερατικὴ ἐπικύρωσις ἐν τῷ χειρογράφῳ

τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἰωσήφ,

περὶ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου.

« Ἀδεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐντολὴ τοῦ Σεβασμιωτά-
του Γέροντος ἡμῶν ἁγίου Καισαρείας κυροῦ Παΐσιου ἐπιτρέ-
πεται, ἵνα ψάλληται ἡ Ἀκολουθία αὕτη, ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἐκ-
κλησίαις τοῦ Προκοπίου, κωμοπόλεως τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώ-
στου ἐπαρχίας ».

ΑΩΜΘ'. Ἰουνίου κε'.

† Ο ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ ΛΕΟΝΤΙΟΣ ἀποφαίνεται.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ

*Ἰωάννη ἄρόν σου, χεῖρας πρὸς τὸν Δεσπότην
τὸν ἐλεήμονα Θεόν, καὶ μόνον εὐεργέτην
Καὶ ἐκδυσώπησον αὐτὸν ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων
καὶ τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν παιδρῶς ἐπιτελούντων
Ἰκέτευε δεόμεθα, ὅπως ἐκλυτρωθῶμεν
κολάσεως τῆς ζοφερᾶς, καὶ συγκαταταχθῶμεν
στάσεως τῆς ἐκ δεξιῶν, καὶ καταξιωθῶμεν
τῆς βασιλείας Οὐρανῶν, ἅμα συνευφρανθῶμεν.*

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

Τοῖς φιλοχρίστοις ἀναγνώσταις!

Θεὸς ὑπάρχει κατ' ἀλήθειαν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ διό
καὶ ὁ ἔπαινος αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀναφερομένη τιμὴ καὶ
δόξα, πρὸς Αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀναφέρεται. Κατὰ γὰρ τὸν Μέ-
γαν Βασιλείον « Ἡ πρὸς τοὺς Ἁγίους τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει
τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας (!). Διὰ τοῦτο καὶ ἡ τῶν
εὐσεβῶν ὁμήγυρις ἀνέκαθεν συνειθίζει εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας νὰ
ἐξιστορῇ καὶ διὰ λόγων νὰ συγγράφῃ τοὺς τε ἄθλους καὶ ἀγῶ-
νας τῶν Ἁγίων, τοῦτο μὲν, ἵνα δι' αὐτῶν δοξάζεται ὁ θαυμα-
στός Θεὸς ἡμῶν, τοῦτο δέ, ἵνα καὶ τοὺς ραθυμότερους ἡμᾶς
πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν αὐτῶν ἐγείρῃ καὶ παρακινή. »

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δίκαιον καὶ πρέπον ἐστὶ, ἵνα καὶ τὴν
ἐτησίαν μνήμην τοῦ ἐν ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις ἐν τε ἀσκή-
σει καὶ ὁμολογίᾳ διαλάμψαντος ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου
τοῦ Ρώσσου ἁγιστίαις τιμᾶν καὶ ὕμνοις γεραίρῃν. Ἀλλὰ τοιοῦ-
τους τινας ὕμνους καὶ ἱερὰ ἄσματα πάλαι μὲν, οὐκ οἶδαμεν
δ' ὅπως, παραμεληθέντα, ὕστερον δὲ ἐλλειπῶς πως μελοποιη-
θέντα παρὰ τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἰωσήφ, τοῦ ἐκ Κερμύρης τῆς
Καππαδοκίας, καὶ ἀρχιερατικῆς ταῦτα τυχόντα ἐπικυρώσεως,
ἐξεδόθησαν μετὰ βραχείας λίαν βιογραφίας τοῦ Ἁγίου, καὶ
αὐτῆς ἐν τουρκικῇ φράσει, κατὰ τὸ 1849 ἐν Ἀθήναις. Ἐγκρι-
θείσης δ' εἴτα τῆς βιογραφίας ταύτης βραχυτάτης, καθὰ ἐλλει-
πόντων ἐν αὐτῇ πολλὰ τῶν οὐσιωδεστέρων, ἅτινα ἡ παράδο-
σις καθεκάστην ἐπὶ στόματος ἔφερε, πρὸς δὲ καὶ τῶν θαυμά-
των τοῦ Ἁγίου ὁσημέραι αὐξανομένων ἐδημοσίευσεν ὁ ἕτερος
ἐξ ἡμῶν Πανοσιολογιώτατος κ. Διονύσιος βιογραφίαν τοῦ
Ἁγίου ἀρχετὰ ἐκτενῆ, ἐν τῇ Ἐκκλ. ἱστορίᾳ τοῦ κ. Α. Λεβίδη
τῇ ἐκδοθείσῃ κατὰ τὸ 1885. Ἐκ ταύτης δ' ἐρανισθεὶς πρὸ ὀλί-
γου καὶ ὁ κ. Κ. Χ. Δουκάκης ἀνετύπωσεν αὐτὴν ἐν τῷ ἤδη
ἐκδιδομένῳ Μεγάλῳ αὐτοῦ Συναξαριστῇ, ἐν μηνὶ τῷ Ἰουνίῳ.
Ἰδόντες δ' ἡμεῖς ἅφ' ἐνὸς μὲν ἐκλείψασαν παντελῶς τὴν πρῶ-
την ἐκδοσιν τῆς Ἀκολουθίας, τὴν καὶ πολλῶν βροίθουσαν σφαλ-
μάτων, ἅφ' ἑτέρου δὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου σποράδην

(!) Λόγ. εἰς Ἁγίους Μ'. Μάρτυρας.

δεδημοσιευμένην, καὶ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει καὶ πλήρη, ἔγνω-
μεν ταύτην μὲν ἀνακαθάραντες καλλωπίσαι ἐπὶ τὸ εὐρυθμότε-
ρον, ἐκείνην δὲ πλατύναι δι' ἀναγκαίου προλόγου, καὶ ἐπιλό-
γου, καὶ διὰ τῶν τελευταίων θαυμάτων τοῦ Ἁγίου· πρὸς δὲ
καὶ ἐπιπροσθέσαι καὶ παρακλητικόν τινα κανόνα, ὅπως, παρὰ
τῶν προσερχομένων πανταχόθεν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ λειψάνῳ ψάλ-
ληται, καὶ οὕτως ἀποτελέσαι ἐν ἴδιον τεύχος τῆς τε Ἀκολου-
θίας καὶ βιογραφίας αὐτοῦ. Τούτων δ' οὕτως πρὸ πολλοῦ ἀπο-
περατωθέντων ἀνεμένονεν ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὸν τὴν δαπά-
νην τῆς ἐκδόσεως ἀναληψόμενον. Καὶ ἰδοὺ εὐτυχῶς τοιοῦτοι
πρόθυμοι κατ' αὐτὰς ἀνεφάνησαν οἱ ἐν Σμύρῃ ἐμπορευόμε-
νοι καλοὶ κάγαθοι ἀδελφοὶ Σ. καὶ Ε. Ἡλιάδης, οἱ Προκοπεῖς,
ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου, καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἁγίον Ἰωάννην
θερμῆς εὐλαβείας ὁρμώμενοι. Δῶν αὐτοῖς ὁ Κύριος ὑγείαν καὶ
σωτηρίαν, καὶ τῶν αἰώνιων αὐτοῦ ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν!

Ὅθεν καὶ σὺν Θεῷ ἀρωγῇ ἐκδίδεται σήμερον τὸ δεύτε-
ρον ἡ Ἀσματικὴ αὕτη Ἀκολουθία καὶ ἡ βιογραφία τοῦ ἐν
ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου πλήρης κατὰ τὸ
ἐνόν, καὶ μετὰ τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένη. Δέξα-
σθε τοίνυν, ὧ εὐσεβεῖς ἀναγνώσται τὴν μικρὰν ταύτην βίβλον
εὐμενῶς, καὶ ἀναγνῶσαντες ταύτην εἰ μὲν ὠφέλειαν τινὰ δρέ-
ψητε τὸν Θεὸν δοξάσατε, τὸν δὲ ἅγιον Ἰωάννην, οὐχὶ μόνον
θαυμάσατε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν μιμήσασθε, ἵνα καὶ τῶν
αὐτοῦ αἰώνιων γερῶν τύχητε. Ὑπὲρ δὲ τῶν δαπανησάντων εἰς
τὴν ἐκδοσιν ταύτης ἀδελφῶν, ὡς καὶ ἡμῶν τῶν κοπιασάντων
εὐξασθε παρακαλοῦμεν πρὸς Κύριον, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἡμῖν
πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων ἡμῶν.

ἔρρωσθε!

Οἱ ἐλάχιστοι ἐν Ἱερομονάχοις
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Χ. ΠΡΟΚΟΠΕΥΣ
ΜΟΔΕΣΤΟΣ Ι. ΚΩΝΣΤΑΜΟΝΙΤΗΣ

Ἐγράφονεν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἀθῶ τῇ 5 Μαρτίου 1897.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν 27^{ην} Μαΐου.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ *Μακάριος ἀνὴρ*.

Εἰς δὲ τὸ *Κύριε ἐκέκραξα* ἱστῶμεν στίχους ΣΤ'
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ηστραφεν ὡς ἥλιος, ἡ θεία μνήμη σου σήμερον, τοὺς πι-
στοὺς καταυγάζουσα, θεαῖς φρυκτωρίαις, μάκαρ Ἰωάννη,
καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα,
διό σε μακαρίζομεν καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς ὑπέρμαχον
ἄσειστον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Αγγελος ἐπίγειος, οἷα περ ἄλλος ἐδίωκας, ἐγκρατεῖα τὸ
σῶμά σου, μαράνας θεόσοφε, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, στάσεις
παννύχοις, μνήμην θανάτου ἐμποιῶν, τὰ θεῖα πάτερ ἐπαξιοῦμε-
νος, μυστήρια καθ' ἕκαστον, Σάββατον, ὅθεν προσήγαγες σεαυτὸν
καλλιέργημα, τῷ τῶν δλων δεσπότην.

Πάντας τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν θεῖαν μνήμην καὶ ἔνδοξον,
Ἰωάννη μακάριε, φύλαττε πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν
Δεσπότην, τοῦτον ἱκετεύων, ἀπὸ κινδύνων καὶ παθῶν, ἡμᾶς καὶ
ἀγανάκτησιν, αὐτοῦ νῦν ἀπομάκρυνον, τὴν καθ' ἡμῶν Πάτερ
Ὅσιε, ὅπως πᾶσι κηρύττωμεν, τὴν θερμὴν προστασίαν σου.

Ἔτερα ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ο λην ἀποθέμενος, τὴν τῶν παθῶν ἀλογία, καὶ σάρκα τῇ πνεύματι, ὑποτάξας γέγονας, σχεῦος ἔνθεον, Μοναστῶν ἔρεισμα, Ἀσκητῶν σέμνωμα, τῶν Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα καὶ νῦν τὸ ἄρρητον, κάλλος ἐποπτεύων τοῦ Κτίστου σου, τρυφᾷς αἰ τῆς πόλεως τῆς ἐπουρανίου ἐν Πνεύματι. Ὅθεν συνελθόντες, ἁσμάτων σου τὴν μνήμην ἐν ᾧδαίς, νῦν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν, Ἰωάννη Ὅσιε.

Π λούτον ἀναφαίρετον, τῶν Προκοπῶν ἡ πόλις, εὐμοιρεῖ σε Ὅσιε, φαειναῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν, ἥ καὶ νῦν βράδευσον, καὶ αὐτὴν ἐμπλησον, τῆς εἰρήνης θεῖα τρόπαια, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, τῶν μὴ φαινομένων κατάργησον, πρεσβεῖαις σου πανένδοξε, καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλησον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δ εὔτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανέντιμον, σκῆνος τηθησάριται τοῦ τρισμάκαρος, ᾧ τερπνοῖς ἁσμασι, καὶ παιδαῖς λάμπει, λιτανεύοντες βοήσωμεν· πρόσφθασον Ἄγιε, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταγίδος τῶν θλίψεων, ὅπως Ἰωάννη, λειψάνων σου τὴν θήκην ἐν χαρᾷ καὶ παρρησίᾳ δοξάζωμεν, χάριτας τὴν βρύουσαν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Σ ἡμερον τῇ πανυψίστῃ Θεῷ αἶνος ἐκ χοϊκῶν χειλέων προσάδεται. Ἐλαμψε γὰρ ὡς Ἥλιος παιδρὸς τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν μνήμη ἡ πανένδοξος. Οὗτος γὰρ ὁ ἀείμνηστος τὸ καρτερικὸν τοῦ πολυάθλου Ἰῶδ μιμησάμενος ἀκλόνητος ἵστατο ἐν αἰς ὑπέπεσε κακουχίαις· αἰχμάλωτος δὲ ὢν, τὸν τῆς αἰχμαλωσίας πρωταίτιον, τὸν μισάνθρωπον ἐχθρὸν κατήσχυνεν. Ὅθεν χοροστασίαι τῶν πιστῶν συνελθόντες, οὕτω βοήσωμεν· Πάτερ ἀγαθέ, ὁ ἐν οὐρανοῖς, παράσχου τῇ λαῷ σου, ἰκεσίαις τοῦ σοῦ Ὁσίου, ἄφεισιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἡ τὸ δογματικὸν Θεοτοκίον.
Εἴσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δ ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφήται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψωσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βσιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δ ικαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῃ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῇ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει· τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν ἐνδύσεται· θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, δξυνεῖ δὲ ἀπὸ τομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει· δ' αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται· εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει· κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει· θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε·

μάθετε δικαστὰ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βεσκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Ἦχος α'.

Εὐφρύνου ἐν Κυρίῳ, πόλις ἡ Προκοπέων, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφροῦσα, Ἰωάννην τὸν τῆς Ῥωσσίας γόνον, κόλποις σου κατέχουσα, ὡς θησαυρόν· ἀπόλαυε τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τὰς ἰάσεις καθορῶσα, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι βόησον· Φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ητῶν τιμίων σου λειψάνων θεῖα λάρναξ ἰάματα πηγάζει· τοῖς πιστοῖς, χαριτώνουμε Ὅσιε Πάτερ· καὶ ἡ ἀγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἀξίως ἐπαγάζεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον σοφὴ τὴν παρρησίαν, καὶ σὺν τοῖς Ὅσίοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ἐκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος γ'.

Απας τῶν συναθροισθέντων δῆμος ἱερός, ἐπὶ τῇ τοῦ Ὁσίου μνήμῃ τῇ φαίδρᾳ, ὁμοφώνως συγχάρητε κράζοντες· Χαίροις, τὸ τῆς Ῥωσσίας κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάν-

των τὸ σεμνολόγημα· Χαίροις, ὁ δυσήνιον σάρκα, καθυποτάξας τῷ πνεύματι, καὶ τὰς ὁρμὰς ἀμβλύνας τῶν παθῶν, τῇ ροῇ τῶν δακρῶν σου, ὦ Ἰωάννη· Χαίροις, τὸ ἡμέτερον καύχημα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν τὸ ἀγαλλίσμα.

Ἦχος δ'.

Φερωνύμως ἡ κλησίς σου γέγονε χαριτώνυμος, Ὅσιε Πάτερ· ὡς γὰρ ὁ θεῖος Βαπτιστής, μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐχαριτώθη, καὶ παρὰ Χριστοῦ σαφῶς ἐμαρτυρήθη, οὕτω καὶ σὺ ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ καὶ μιμητής, μεταξὺ τοῦ ματαιόφρονος λαοῦ, χάριν οὐρανόθεν εἴληφας, τῇ θεαρέστῃ πολιτείᾳ σου, ὦ Ἰωάννη· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβέων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν ἀγίαν σου σοφὴ πανήγυριν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Χαρμοσύνως σήμερον Θεῷ, ἡ τῶν Προκοπέων πόλις σκιρτῶσα βόησον. Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῶν ἐνθάδε· Ἰδοὺ γὰρ ὁ τῆς Ῥωσσίας θεῖος γόνος, καὶ τὸ τῶν Ὁσίων μέγα κειμήλιον, Ἰωάννης ὁ ὄντως χαριτώνυμος, τὴν πορείαν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐποίησατο, καταλιπὼν μοι σεμνολόγημα, τὸ αὐτοῦ ἅγιον σκῆνος. Δεῦρο δὴ μοι ἅπαν τὸ σύστημα τῶν Ὁρθοδόξων ἐορτάσωμεν αὐτοῦ τὴν θεῖαν μνήμην, ἵνα καὶ τῆς αὐτοῦ κοινωνήσωμεν χάριτος· τοῦ πρεσβεύοντος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, εἰ δὲ μή. *Μακαρίζομέν σε.*

Εἰς τὰ Ἀπόστοlica· στιχ. προσόμοια.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, δεῦτε τῶν Ὁσίων οἱ δῆμοι, κλεινὴ Ἀντώνιε, θεῖε τε Εὐθύμιε, Σάββα Ἀρσένιε, Συμεὼν καὶ Ἀλύπιε, θεῖοι στυλῖται, δεῦτε υποδέξασθε τὸν τῆς Ῥωσσίας βλαστόν, θεῖον Ἰωάννην τὸν ὄντως, μιμητὴν ὑμῶν τε καὶ μύστην, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὁμοῦ πρεσβεύσατε.

Στίχος, *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.*

Ξένος καὶ αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, ταῖς Ἀγαρηνῶν χερσὶ Πάτερ, ξένην ἐδίωσας, πολιτείαν ἐνδοξε, οἰκήσας σταύλῳ τινι, ὡς Ἰωδ ἄλλος Ὅσιε, ὁ ἐπὶ κοπρίας, στένων καὶ θλιδόμενος, καὶ ἀειρ-

ρόους κρουνούς, χέων θερμωτάτων δακρύων ἔφθασας πρὸς ὃν δ' ἐπεπόθεις, Ἰωάννη ὄντως χαριτώνυμε.

Στίχος. *Καυχῶνται Ὅσοι ἐν δόξῃ.*

Εχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σεπτὴν ἑορτήν, Ἰωάννη Ὅσιε, θερμῶς παράστηθι, τῶν κινδύνων ρυόμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιστάσεως δεινῶν λυτρούμενος, νέμων τε ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν ὅπως, ἐν ὧδαίς καὶ ὕμνοις σὲ γεραίρωμεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ τῷ Ὑψίστῳ, τὸ προφητικόν, φησί, λόγιον. Ὁ γὰρ δίκαιος ἐν πᾶσιν Ἰωάννης, εἰ καὶ εἰς ἀλλοδαπὴν μετέχθη χθόνα, καὶ ὑπὸ βαρβάρων ἐσυλήθη, καὶ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τούτων παρεδόθη, τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας μνήμης, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκτίσαστο σύνοικον. Διὸ καὶ ζῇ, ἀποθανών, εἰς τοὺς αἰῶνας, μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ὁσίων πάντων μεθ' ὧν πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. *Ταχὺ προκατάλαβε.*

Εκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς Οὐρανίους Μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώδητον, τὸ Σκηνός σου Ὅσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς αἰχμάλωτος ἦχθης, ἐνθα καὶ ὤκειώθης, τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὐτὸν οὖν ἐκέλευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,

Δόξα, ἕτερον.

Ἦχος α'. *Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.*

Ρωσσία σου καυχᾶται τῶν σπαργάνων ἡ πάτριος, καὶ ἡ Ἀσιάτις γῆ χαίρει, τῷ ἁγίῳ λειψάνῳ σου ἐν ᾧ ὡς αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, ὑπέστης δεινῶν ἐπιφορὰς καὶ βιώσας ἐν ἀσκήσει, μύστης Θεοῦ γεγέννησαι ὦ Ἰωάννη Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ Δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι Δόξα τῷ σὲ προστάτην κραταῖον ἡμῖν δωρήσαντι.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. *Τὸν τάφον σου Σωτήρ.*

Οσίων ὁ χορὸς, τὴν σὴν μνήμην θεόφρον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, Ἰωάννη τιμῶσι προσθήκην γὰρ ἐδέξαντο, σοῦ τὸ πνεῦμα μακάριε ὅθεν σήμερον, καὶ ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μεγαλύνει σε, δοξολογοῦσα ἐνθέως, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος γ'. *Τὴν ωραιότητα.*

Πάθη τοῦ σώματος, θεομακάριστε, Πάτερ ἐξήρανας, δακρύων ρεύμασι, καὶ τῶν θαυμάτων ποταμούς, ἀνέδλυσας Ἰωάννη. Ὅθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς ἀρῶμεθα τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, καὶ τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Ολον ἐκόσμησας, μάκαρ τὸν βίον σου, καὶ ὑπερκόσμιος, ὅλος σὺ γέγονας, καθάπερ ἄσκαρος σαρκί, καὶ ἄνθρωπος οὐρανόφρων. Ὅθεν ἱκεσίαις σου, Ἰωάννη μακάριε, κόσμησον καὶ καθαρον, ἐκ τοῦ ρύπου τῶν ἔργων μου, τὸν πίστει τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. *Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.*

Τὸν ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀναλαβόντα καὶ αὐτὸν μέχρι τέλους, ἀσκητικοῖς ἀγῶσι καὶ παλαίσμασιν, ἐπακολουθήσαντα, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεόφρονα ὄντως, ἐν ᾧ Ῥωσσία ἠνθήσεε καλῶς, καὶ ἡ Ἀσία ἐγνώρισεν Ὅσιον.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Ο βιωτεύσας θαυμαστῶς καὶ δσίως, ἐπὶ τὴν πόλιν ὡς εἰς τόπους ἐρήμους, αἰχμαλωσίᾳ καίτοι κρατυνόμενος, εἶχες δηγούσάν σε, τὴν Παρθένον Μαρίαν, εἶχες συμμαχοῦντά σοι, τὸν θεάρεστον βίον, ὃ Ἰωάννη μέγιστε φωστήρ, τῆς Ἐκκλησίας νεόδητον φρούριον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰτα τό· Ἐκ νεότητός μου. Τὸ προκείμε. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου. Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλ. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς·

ὁ Ν'. Δόξα, Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Η θεία λάρναξ τῶν λειψάνων σου, Ἰωάννη Πάτερ, Ὅσιε, ἱάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς· καὶ ἡ ἁγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἐπαξίως ἀγάλλεται. Ἐχων οὖν πρὸς Κύριον τὴν παρρησίαν, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰτα τό· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου·

Κύριε ἐλέησον ΙΒ'. Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἀγίου. Εἰ δὲ τύχοι ἐκτὸς τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὁ παρὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς 5'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς 5'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου·

Ὁδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἅσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ δηγῆσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδῶξασται. (δις)

Η τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Ε πὶ τὴν σὴν, νῦν καταφεύγω χρηστότητα, παρθενομῆτορ Ἀχραντε, ρῦσαι τὸν δοῦλόν σου, ψυχικῶν νοσημάτων, παθῶν τε ψυχοφθόρων, τοῦ αἰωνίου πυρός.

Σ ἐστηριγμόν, καὶ προστασίαν πλουτίσαντες, οἱ Θεοτόκον Πάναγνε, ὁμολογοῦντές σε τρικυμiais τοῦ βίου καὶ πειρασμῶν παντοίων διασωζόμεθα.

Η τῶν πιστῶν καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταῖα βοήθεια τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ἦχος καὶ Εἱρμός, ὁ αὐτός.

Υ μνοις τὴν σὴν, φαινοτάτην πανήγυριν, ἀνευφημεῖν ὁρμήσαντι, φῶς μοι κατάπεμψον, παρεστὼς στεφηφόρος, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότης μακαριώτατε.

Μ ἑλη σοφέ, νεκρώσας πάντα τοῦ σώματος, ἐν τῇ καρδίᾳ ἔσχηκας, Χριστὸν νεκρώσαντα, τὸν ἀρχέκκον δρῖν, καὶ τὴν βροτείαν φύσιν ἀπολυτρώσαντα.

Ν ὅμον Χριστοῦ ἐμμελητήσας θεσπέσιε, δένδρον ζωῆς, κατὰ καρπον, ἀρεταῖς δέδειξαι, προβαλλόμενος χάριν, τῶν θείων ἱαμάτων, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Μ ετὰ Θεόν, σὲ βοηθὸν ἀκαταίσχυντον, καὶ προστασίαν ἁμαχον, καὶ ἀντιλήπτορα καὶ φρουρὸν καὶ μεσίτην, Παρθένε κекημένοι, κράζω σοι σῶσόν με.

Καταβασίαι, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς·

ἢ, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὁδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας, ἡμῶν » τῶν ὑμνούντων σε. (δις)

Χ ρυσὸν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμνον τοῦ μάννα, καὶ θεῖον ὄρος, καὶ παλάτιον τερπνότατον, τοῦ Θεοῦ σε Παρθένε, ὀνομάζομεν.

Ν αὺς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν πταισμάτων ἱλαστήριον, Παναγία γενοῦ μοι, Ἀειπάρθενε.

Ο ὁ σθένει τῶν ἐμῶν κακῶν τὴν ἄδυσσον, ἀνθρώπου ἐκφράσαι γλῶσσα Παρθένε, ὑπὲρ μέτρον γὰρ ἠνόμησα, ἀλλ' ὥς μήτηρ ἐλέους, σύ με οἴκτειρον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ε ξέλαμψεν ὁ βίος σου Ὅσιε, δολαμπῆς ὡς ἥλιος ἐν τῇ κόσμῳ, ταῖς εὐχαῖς σου οὖν διάσωσον, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ γεραίροντας.

Ι ἄσεις ἐνεργῶν πάτερ Ὅσιε, καὶ δαιμόνων διαλύων τὴν πλάνην, σωτηρίας πᾶσιν αἵτιος, τοῖς πλουτοῦσι, καὶ προσταῆς γέγονας.

Ν υσταγμὸν βλεφάρων ἀπώσάμενος, τὰς ἀτάκτους ἐκοίμησας Ἰωάννη, δυσηνίου ὁρμᾶς σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν παννύχοις ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Σ αλεύθητι ψυχὴ καρδίᾳ πείσθητι, καὶ ὅλον δονήθητί μου τὸ σῶμα, ἐπιτάφιον θρηνήσωμεν, τὴν Μητέρα Θεοῦ, καθικετεύοντες.

Καταβασία. Αἰτησις, καὶ τὰ Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Α γνεῖας τοῖς ἀνθραξι, προκαθαρθεῖς τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα ἐστόμωσας, πρὸς ἀπαθείας ἰσχύν, Ἰωάννη μακάριε. Ὅθεν καὶ τῶν λειψάνων, ἡ αἰδέσιμος λάρναξ, νόσους ἀποδιώκει, καὶ φωτίζει τοὺς πίστει, αἱ προσερχομένους σοι, καὶ εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Α σίας ἀγλάϊσμα, ὁ τῆς Ρωσσίας βλαστός, ἀσκήσει καθέστηκεν, ὁ Ἰωάννης φημί, Θεοῦ ὡς εὐάρεστος. Οὗτος οὐκ ἐπορεύθη, ἐν βουλῇ τῶν ἀπίστων, εἰ καὶ ἡχημαλωτίσθη, ὑπ' αὐτῶν ὁ θεόφρων, ἀλλ' ἔστη ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, μέχρι τοῦ ζῆν ὁ χαριτώνυμος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ'. ὁ Εἰρμός.

» **Ε** ισακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας· καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλόανθρωπε. (δις)

Σ ἐ Παρθένε κεκτήμεθα, Χριστιανοὶ βοήθειαν καὶ σκέπην, χαλεπῶν κινδύνων, ἡμᾶς ἐξαίρουσαν.

Α πειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου δεξαμένη, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, πάντας λύτρωσαι.

Α προσμάχητον τεῖχος σε, καὶ κραταιὰν ἐλπίδα Θεοτόκε, οἱ πιστοὶ κεκτήμεθα, ἐν θλίψεσιν.

Τ ἦν πρεσβεῖαν σου Δέσποινα, ὡς ἀσφαλὴ κρηπίδα κεκτημένοι, τῶν ποικίλων θλίψεων, ἐκλυτρούμεθα.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Σ εαυτὸν κατεκάλλυνας, σαρκὸς νεκρώσας τὸ φρόνημα, διὸ καὶ πρὸς τὰ Οὐράνια, ἐχώρησας.

Ε μιμήσω θεσπέσιε, τὸν κείμενον Ἰῶδ ἐπὶ κοπρίας, κατοικίαν ἔχων, σοφὲ τὸ ἱπποστάσιον.

Τ ὦν παθῶν τὰ ὁρμήματα, σοφῶς ἡχημαλώτισας Ἰωάννη, τοῖς Ἀγαρηνοῖς γενόμενος αἰχημάλωτος.

Θεοτοκίον.

Κ αταλάμπρυνον Ἀχραντε, τὴν ζοφεράν ψυχὴν μου τῷ φωτί σου, ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἐνυπόστατον.

Καταβασία.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φωτίσόν με τῇ ἐπιλάμψει σου· ἄλλον γὰρ ἔκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι. (δις)

Τ ὁ ἀληθὺς, ἀλατόμητον ὄρος, τὴν κεκλεισμένην πύλην, καὶ πηγὴν τὴν ἐσφραγισμένην, τὸν πανευῶδη, καὶ θεόφυτον κήπον, τὸν λειμῶνα τὸν ἐξανθήσαντα, ἄνθος ἀφθαρσίας, ὕμνουμέν σε Δέσποινα.

Ν ενηστευκῶς, ἀρετῆς ἀπάσης ἐνεφορήθην, ἀπηγορευμένης τροφῆς εἰς κόρον, καὶ νῦν λιμώττω σωτηρίου τραπέζης, μετανοίας με ἄρτη στήριζον, ἄρτον ἡ τὸν θεῖον, βασιτάσασα τράπεζα.

Τὸ φοδερὸν, ἐνθυμούμενος βῆμα τὸ τοῦ Υἱοῦ σου, τρέμω τὰ δεινὰ μου γινώσκων, ἔργα θεογεννητορ, ὑπερβαίνοντα πλήθους ἀμετρία, ψάμμον παράλιον, καὶ τὸν τῶν ἀστέρων, χορὸν τὸν ἀμέτρητον.

Τῆς σῆς ἐκτός, βοηθείας Παρθένε καὶ συνεργείας, μάταιος ὁ πόνος, κενὸς ὁ κόπος, ὁ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἰδρὼς καὶ ὁ μόχθος, καὶ ὁ σύμπας ἀγών· ἔθεν μοι σωθῆναι, ποθοῦντι· συνέργησον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ο φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, λάμψον μοι αἴγλην θείας τοῦ Ὁσίου σου ἱεσσίαις, λῦσον τὰ νέφη τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, ὁμβρισὸν μοι ρεῖθρα ἀφέσεως· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Λύμης παθῶν, ἐκκαθάρας τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, Πάτερ Ἰωάννη δι' ἐγκρατείας, θεία ἐντεύξει διανοῖξαι καὶ ἡμῶν, πηρωθείας τὰς κόρας σπεῦσον, ὅπως θεαρέτως, ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ βιώσωμεν.

Μέγα ἐν σοί, καὶ ἐξαίσιον θαῦμα ὁράται Πάτερ· πῶς μετὰ κηδεῖαν ὄντως χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάφθορον, μάκαρ σοῦ τὸ σῶμα, ἐν τάφῳ κείμενον! ἄλλ' οὕτω δοξάζει, τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας Κύριος.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικός, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ σου, παρθενομῆτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικόν, τῆς μιᾶς Κυριότητος.

Καταβασία

ᾠδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν ἀδύσῳ πταισμάτων καλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄδυσσον ἐκ φθορᾶς ὁ
» Θεός με ἀνάγαγε. (δις)

Επὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, τὰς τῆς σωτηρίας μου Κόρη πάνμυνητε, σὺ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, τὴν ψυχὴν μου χωροῦσαν εἰς θάνατον.

Τὴν πολλὴν μὲν γινώσκεις ἀσθένειαν, καὶ τὴν ραθυμίαν ἐπίστασαι Δέσποινα, ὡς οἶδας αὐτὴ σῶσόν με, καὶ ὡς θέλεις γεέννης με λύτρωσαι.

Ο τὸ πᾶν οὐσιώσας βουλήματι, Λόγος συναΐδιος καὶ ὁμοούσιος, Πατρὶ καὶ θείῳ Πνεύματι, ἐκ Παρθένου φορεῖ τὴν οὐσίαν μου.

Εν πελάγει τοῦ βίου νηχόμενον, ζάλη καὶ παθῶν τρικυμία δονοῦσί με, παῦσον τὸν σάλον Ἀχραντε, καὶ τὸν ἄστατον πράυνον τάραχον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ως πολύτιμος ὄλκος κρυπτόμενος, Πάτερ εὐσεδέσιν ἐφάνης ὁράματι, καὶ δαδουχεῖς ἐν θαύμασι, καὶ βραβεύεις ἰάσεις τοῖς δούλοις σου.

Ωσπερ φοῖνιξ ἀνθήσας ἀνέτειλας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ χαριτώνουμε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Ιερῶς σου τὸν βίον διήνυσας, καὶ μετὰ Ὁσίων δσίως ἐσκήνωσας, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν πιστῶς Ἰωάννη τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀμέτρου πορώσεως ρῦσαί με, τὸν κεκρατημένον πολλοῖς πλημμελήμασι, Θεοκυῆτορ Δέσποινα, καὶ χειρὸς με δαιμόνων ἐξάρπασον.

Καταβασία.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὁσίε Πάτερ, ἡ ἀγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχάς, τῶν εὐσεδῶν κατευφραίνουσα, ὦ Ἰωάννη τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ὁ Οἶκος.

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὁ τάλας, Ὁσίε Πάτερ; τῶν δακρύων δέ, πῶς τὸ πέλαγος ἐξερεῦξομαι; Σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων, τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες χορείαν, τὰ πάθη ἐγκρατεῖα νεκρώσας σοφέ, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας καθυπέταξας τῷ πνεύματι, καὶ τὸν τοῦ σκότους προστάτην κατήσχυνας. Διὸ καὶ

νῦν, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότης παριστάμενος, ὡς Ἰωάννη· πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστὴς τῆς ἡμέρας,
ἡτοι, τῆς 27ης τοῦ Μαΐου.

Εἶτα λέγομεν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ, ὅστις πωληθεὶς εἰς τινα Ἀγαρηνὸν ὡς αἰχμάλωτος, καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐν τῇ ἐν Μ. Ἀσίᾳ κωμοπόλει τῆς Καππαδοκίας, Προκοπίῳ, ἀχθεὶς, καὶ ἀσκητικῶς ἐκεῖ ἀγωνισάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· κατὰ τό, 1730.

» Πλήρης χαρίτων ὁ αἰχμάλωτος ὤφθη·
» Αἰχμαλωτίσας τοῦ σκότους τὸν προστάτην.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰκόνας χρυσοῦς, ἐν πεδίῳ δεηρᾷ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου
» Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ
» πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἰ ὁ
» Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. (δὶς)

Η μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογεννητορ, σπεῦσον
βοήθει τοῖς οἰκέταις σου, βυθιζομένοις τοῖς πάθεσι, καὶ
ταῖς τῶν δαιμόνων ἀπάταις, καὶ τρικυμίαις τῶν θλίψεων, καὶ
καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Λιμὴν ἀσφαλῆς, προστασία φοβερά καὶ τεῖχος ἄρρηκτον,
τοῖς ἐν ἀνάγκαις κινδυνεύουσι, Θεοτόκε ὑπάρχουσα· ταῖς
πρὸς τὸν Υἱόν σου πρεσβείαις, χειμαζομένους ἐκ θλίψεων, καὶ
πολυτρόπων πειρασμῶν, σῶζε τοὺς δούλους σου.

Πατρὶ συμφυῶς, τὸν νοούμενον Υἱόν, δυνάμει τοῦ Πνεύματος
τοῦ Παναγίου, ἐσωμάτωσας Θεοχαρίτωτε. Τοῦτον οὖν
ἀπαύστως δυσώπει, οἰκτιρῆσαι τοὺς μέλλοντας. Εὐλογημένη ἡ
Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε Ἀγνή Εὐλογημένη, καταπι-
πτόντων ἐπανόρθωσις, ἁμαρτανόντων ἡ λύτρωσις, σῶσόν με

τὸν ἄσωτον σῶσον, καὶ αἰωνίου κολάσεως, ἐξάρπασον ὡς συμπα-
θής, ἵνα δοξάζω σε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ωραὶαν στολὴν, τῶν καμάτων ἰδρωθῆι πεποικιλμένην, περιε-
βάλου ἀνταμοιβήν, τῆς ἡς ὑπέστης γυμνώσεως, ἔχων ἐπὶ
σοὶ τὸ σαρκίον, καὶ κραυγάζων τῷ Παντάνακτι· Εὐλογητὸς εἰ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αγίων ψυχῶν, τῶν Ὁσίων τε χορὸς καὶ ἡ ἀσώματος, τῶν
Ἀγγέλων τάξις προσεδέξαντο, συγχορευτὴν σε Πατὴρ
ἡμῶν· κακουχίαις γὰρ πολλαῖς παλαίσας, μελωδεὶς ἀγαλλόμενος·
Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεώσας ψυχὴν, τῷ ἀρότρῳ προσευχῆς ὡς Ἰωάννη, καὶ κατα-
σπείρας τὴν ἐγκράτειαν, στάχυν ἀγνεύας ἐθέρισας, ἡ συν-
δαιτώμενος μάκαρ, σὺν Ἀγγέλοις ἐκρυγάζεις· Εὐλογητὸς εἰ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εἰς σέ τὴν ἐμὴν, ἀνεθέμην ἐκ ψυχῆς ἐλπίδα πάσαν, καὶ
ἀτενίζω προσδεχόμενος, τὴν θεῖαν ὄντως παράκλησιν πρό-
φθασον Ἀγνή Θεοτόκε, καὶ χαρίτωσον τρίβον μοι, ὥπως ψάλλω
πρὸς Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκα-
» ταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν,
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας. (δὶς).

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα,
τὴν ψυχὴν μου ταχέισαν τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε
Θεοτόκε πότισον, καὶ τῆς αἰωνίου, ἐξάρπασον φλόγος με.

Νυγεῖς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐτραυμα-
τίσθην, καὶ ἀνίατα πάσχω ἡ Σωτῆρα Χριστόν, ἀρρήτως
τεκοῦσα Πανάμωμε, ἱασαί με σῶσον, ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Ν ενεκρωμένον νοητῶς, ἐξ ἀμέτρων μου κακῶν ἀνάστησόν με Κόρη, καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ, ἐκ πάσης ἀπάτης με λύτρωσαι, τῆς τοῦ ψυχοφθόρου ἐχθροῦ, καὶ παλαμνιαίου.

Τῆς ἐκφοδούσης με ὁργῆς, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Ἀγνῆ με ρῦσαι, καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης ὡς παντοδύναμος, πρόφθασον ἐτοίμη βοήθεια, καὶ τῶν εὐωνύμων, ἐρίφων λύτρωσά με.

Τοῦ Ἀγίου· ὁ αὐτός.

Νὺν ἡ ἀξίνη τῶν πιστῶν, ἀπειλεῖ τὴν ἐκτομὴν ψυχὴ μου σπεῦσον, καὶ παθὼν τὰς ἀκάνθας ἀποτεμοῦσα, καρποῦς ὠρίμους Κυρίῳ προσάγαγε, ταῖς τοῦ Ἰωάννου, εὐχαῖς διασωθεῖσα.

Η ἱερά σου πρὸς Θεόν, ἐκδημία ἱερῶς ἐμεγαλύνθη, πομπαῖς τῶν Ὁσίων, καὶ Ἀσωμάτων χοροῖς, ὧν ἔσχες ἐν γῇ, τὸ πολίτευμα, βλάστημα, Ρωσσίας, ὦ Ἰωάννη μάκαρ.

Μυστηρίων τῶν ὑπερφῶν, ἐν τῇ ἐξόδῳ μεταλαβεῖν σου θέλοντος, προσεφέρθη σοι διὰ φόβον, ἐν μέσῳ μήλου, σῶμα καὶ αἷμα τὸ ζωοπάροχον, Χριστοῦ ὃν στερνησάμενος, ἐξαπέπτῃς πρὸς Οὐράνιαν.

Θεοτοκίον.

Ο καθαρῶτατος Ναός, τοῦ Σωτῆρός μου Χριστοῦ καὶ Βασιλέως, ὁ περίδοξος Θρόνος ὁ ὑψηλὸς Οὐρανός, ὁ ὄντως ἄσυχλος Παράδεισος, ἀνοιξόν μοι πύλας, Δέσποινα παραδείσου.

Καταβασία.

Ὁδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός,

» **Τ**ὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, ἤκοντα και-
» νουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ
» Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ
» ὁμοφρόνως ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν. (δις)

Υπεραγία Παρθένε, Ὑπεράμωμε Κόρη, Ὑπέραγνε Πανύμνητε Σεμνή, ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, τὸ φῶς μου καὶ πνοή μου καὶ ζωή, ὥσπερ οἶδας ὡς θέλεις, ἐλέησον καὶ σῶσόν με.

Φιλανθρωπίας με θείας, καταξίωσον Κόρη, ἡ μόνη τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σάρκα ἐκ σοῦ δανεισάμενον, ἀπορρήτως τε-

κοῦσα, καὶ λύτρωσαι μελλούσης με φλογός, καὶ κολάσεως πάσης, τὸν πόθῳ σε δοξάζοντα.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, τὴν πολλὰς σκοτισθεῖσαν, παθὼν ἐπαγωγαῖς, ταπεινὴν καρδίαν μου, φωταγώγησον Κόρη, σταγόνας χορηγοῦσά με αἰεὶ, δακρύων ὅπως πλύνω, τὸν ρύπον τῶν πταισμάτων μου.

Σὺ με δικαίωσον ὅτε φανεροῦνται Παρθένε, τὰ κρύφια ἐκά-
στου ἐμφανῶς, ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι· καὶ τοῦ σκότους με ρῦσαι, ἐν χώρᾳ δὲ κατὰταξον φωτός, ἐνθα εὐφραινομένων, χαρὰ ἡ ἀνεκκλήλητος.

Τοῦ Ἀγίου· ὁ αὐτός.

Απαρυσάμενος Πάτερ, ἐκ πηγῆς ἀενάου, τοῦ πνεύματος τὴν χάριν δαψιλῶς, ὦ Ἰωάννη μακάριε, ταύτην πᾶσι παρέχεις, ἀφθόνως τοῖς τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἐκτελοῦσι καὶ πόθῳ, τὸν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Κρουνοὺς ἡ θήκη σοῦ Σκήνους, τοῖς θερμῶς προσιοῦσι, πηγάζει ἱαμάτων τοῖς πιστοῖς, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν, καὶ νοσήματα παύει, καὶ πάντων ἀγιάζει τὰς ψυχὰς, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Σὺν Ἀποστόλοις χορεύων, καὶ Ὁσίων τοῖς δήμοις, Ἀγίων τε τοῖς πλήθεσι σοφέ, ἐν οὐρανίοις σκηνώμασι, Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, ἰκέτευε τὸν Κτίστην καὶ Θεόν, ὑπὲρ τῶν τελούντων νῦν πιστῶς τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ως κραταιὰν προστασίαν, ὡς ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ ἄγκυραν καὶ σκέπην ἀσφαλῆ, ὡς ἀπροσμάχητον ἔρεισμα, καὶ ἀχειμαστον ὄρμον, καὶ μόνην κραταιὰν καταφυγὴν, κερτημένοι σε πάντες, σωζόμεθα Πανύμνητε.

Καταβασία.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φρικτὸν ἰδόντες θέαμα ἐξέστησαν οἱ ἄφρονες· φῶς γὰρ ἦν λάμπων ἅγιον, τῷ τοῦ Ὁσίου μνήματι, διὸ πιστοῖς ἐμήνυον, θαῦμα τὸ ὑπερθαύμαστον, οἱ δὲ, καὶ ἀνασκάψαντες, εὗρον ἄσυλτον ὄλβον, τὸ τοῦ Ἰωάννου σκήνος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς ἡ Θεοτοκίον.

Εἰς τοὺς Αἵνους· ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἀγαρηνοῖς παροικῶν, τοῖς αὐτοῖς
ὡς αἰχμάλωτος, ἐκ Τατάρων δέδοται, συλληφθεὶς ἀργυρώ-
νητος, ὁ τῆς Ρωσσίας, γόνος πιστότατος, καὶ Ἐκκλησίας, Χρι-
στοῦ τε γνήσιος· οὗτος ἐν θλίψεσιν, εὔρεν ὡς ἐζήτησε τὸν Ποιη-
τὴν, καὶ πολλαῖς δεήσεσιν, ὁ χαριτώνυμος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἀκαθάρτοις συνών, Ἰωάννης ὁ
ἐνθεος, καθαρὸς τῷ σώματι, καὶ ψυχῇ ὅλος γέγονε, κοι-
τῶνα ἔχων, τὸ ἱπποστάσιον, τροφὴν τὰς ὕδρεις καὶ τὰ λακτί-
σματα, τὴν τε γυμνότητα, καὶ τὸ ψῆχος ἅπαντα διὰ Χριστόν,
ἦνεγκε στερεότατα, ὁ τρισμακάριστος.

Δεῦτε Μοναστῶν τὸ σύστημα, τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν, τοῦ
Ὁσίου πανήγυριν, Ἰωάννου σήμερον, εὐσεβῶς εὐφημήσω-
μεν· οὗτος γὰρ ὄντως, θείας ἐλλάμπεως, κατηξιώθη, τὸ φῶς εἰς-
δέξασθαι· ὦ τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς ἡμεῖς,
ἐγνωμεν δοξάζειν σε, τὸν Ἀκατάληπτον.

Αἰγλή τριφαῦς Θεότητος, ἡ ἐνοικοῦσα ἐν σοί, θαυμαστόν
σε ἀνέδειξεν, ὅτι πνευματέμφορος, ἐκ τῶν θείων λειψάνων
σου, ἐδείχθης μάκαρ, ὅθεν τιμωμέν σου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις,
μνήμην τὴν ἐνθεον, οἱ προσπελάζοντες, τῇ σοφίᾳ σου Ὅσιε, καὶ
τῇ μορφῇ, τῆς σεπτῆς Εἰκόνας σου, θεομακάριστε.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ ἐπαινέσει σε, τὸν ὄντως ἀξιέπαινον; Ἡ τίς μὴ θαυ-
μάσει σου, τὸν τρόπον τὸν αξιοθαύμαστον; Οὐ γὰρ ἡρκέ-
σθης χαριτώνυμε, ἐν τῇ τῆς αἰχμαλωσίας κακουχίᾳ, ἀλλ' ἔσπευ-
σας ἀξῆσαι αὐτήν, διὰ τῶν ἀσκητικῶν καμάτων, καὶ ἰδρώτων.
Οὐκ ἐπτοήθης δὲ τὸ σύνολον, τοῦ φυλάττειν σεαυτὸν ἐν εὐσεβείᾳ,
ἐνώπιον Ἀγαρηνῶν παρανόμων. Ὑδρεὶς καθυπέμεινας, καὶ γυμνό-
τητας, καὶ πᾶσαν ἄλλην θλίψιν. Διὰ πολλῶν γὰρ ἐπειράσθης,
καὶ δι' ὑπομονῆς ἐδοκιμάσθης ἐκ Θεοῦ, Ἰωάννη ὄντως μάκαρι·
ὃν ἰκέτευσ, δεόμεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς. Εἰ δὲ μή·
τό· Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Δίδονται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν· Τυπικά, καὶ αἱ ψαλμοὶ, γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολον. Τέκνον Τιμόθεε. ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι
τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (Ζήτει εἰς τὴν 26 Ὀκτωβρίου).

Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ
τόπου πεδινοῦ (Ζήτει εἰς τὴν 17 Ἰανουαρίου).

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Ευλόγησον Πάτερ!

Ἰδού, συγκκαλεῖ σήμερον ἡμᾶς, ὃ θεῖον χριστεπώνυμον ἄθροισμα, καὶ ἱερὸν σύστημα, ὁ φιλόστοργος οὗτος καὶ ἀναίμακτος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολυάθλος Ἰωάννης, ὁ Ρώσος, εἰς τὸ πανίερρον τοῦτο καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ τέμενος. Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἱερᾶς καὶ χαριτωνύμου αὐτοῦ μνήμης, θεῶν δωρεῶν γενόμενος πρόξενος. Ἐφέλκεται πρὸς ἑαυτὴν ἡ ἐτήσιος καὶ εὐσημος αὕτη ἑορτή, τὰ φιλόχριστα πλήθη, εὐεργετῶν συνήθως ἐθέλουσα. Διό, τὸ σεβάσιμον καὶ πανόσιον τοῦ θαυματουργοῦ Ἰωάννου ἅγιον σκήνος περικυκλοῦντες, πάντες ἀξιοχρέως, ἅμα καὶ εὐλαβῶς τιμῶμεν λέγοντες. Καὶ ὁ μὲν, μετὰ τοῦ Προφητάνακτος ἐγκωμιαζέτω «Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ». Ὁ δέ, ἐκφωνήτω «Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ». Καὶ ἄλλος· «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων». Καὶ ἕτερος· «Φωνὴ ἀγαλλιᾶσεως καὶ σωτηρίας, ἐν σκηναῖς δικαίων». Καὶ πάντες ὁμοῦ, τῇ δόξῃ αὐτοῦ συγκαίροντες, ἐξακτινίσωμεν παρ' αὐτοῦ πᾶν ἐφετὸν καὶ σωτήριον.

Τούτων δ' ἀπάντων ὑπόθεσις, ὁ θαυμασιώτατος καὶ χαριτώνυμος Ἰωάννης, ὁ τῆς πανενδόξου μεγίστης Ρωσσίας εὐκλεέστατος γόνος, καὶ τῆς Καππαδοκίας καὶ Προκοπίου, τὸ ἔσορον ἀγλᾶτισμα. Ὅν ἡμεῖς σήμερον ὑμνεῖν βουλόμεθα μὲν, οὐ δυνάμεθα δέ, διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς εὐτελοῦς ἡμῶν διανοίας καὶ χθα-

μαλῆς ἡμῶν καταστάσεως. Καὶ πράγματι. Τοῦς γὰρ ὑπὲρ ἀνθρωπον ζήσαντας, πῶς ἄνθρωποι ἐπαξίως τιμήσωμεν; Καὶ μάλιστα τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ἐν σημείοις καὶ θαύμασι διαλάμπαντα, ἀγιώτατον τοῦτον φωστῆρα καὶ ἐφάμιλλον κατὰ πάντα τοῖς παλαίοις ἐκαίνοις ἁγίοις Πατράσι, κατὰ τε τὴν ὁμολογίαν, καὶ ὑπὲρ ἀνθρωπον ἄσκησιν; Οὗτος διὰ τῆς ἁπλᾶς αὐτοῦ καρτερίας καὶ ἀδιστακτοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, οὐ μόνον μέγας Ὁμολογητὴς ἀνεδείχθη, ἀλλὰ καὶ θαυματουργὸς μέγιστος, καταπλήξας ἅπαντας διὰ τῶν ὑπερφυῶν αὐτοῦ θαυμάτων, καὶ τῆς ὕψοποιου αὐτοῦ ταπεινώσεως. Οὗτος μετὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων κύκλῳ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης παριστάμενος, καὶ ἀοράτως ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐρισκόμενος, δαψιλῶς τοῖς προσερχομένοις τὰς δωρεὰς παρέχει. Βαθαί, τῶν παραδόξων θαυμάτων! Ποίους λόγους εὐφημήσωμεν τὸν δοξάθλον τοῦτον ὡς ἀληθῶς, καὶ πολυθαύμαστον; Ποίους κρότοις ἐπαινέσωμεν τοῦτου τὰ ἔπαθλα; Ποίους τρόποις ἀνυμνήσωμεν τοῦτου τὰ θαύματα; Μεμέρισται τοῦ πολυάθλου τούτου ὁ πηλός, ἀλλ' οὐ μεμέρισται ὁ Χριστός. Διερράγη ἡ φύσις, ἀλλ' οὐκ ἐλύθη ἡ πίστις. Ἐν ἐνὶ τόπῳ ὑπάρχει, καὶ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐπικαλούμενος συντρέχει. Ἐκεῖ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ παρίσταται, καὶ τῶν ἐνταῦθα οὐδόλως ἀφίσταται. Ἐκεῖ πρεσβεύει καὶ ὧδε θαυματουργεῖ. Κοιμῶνται τὰ λείψανα, καὶ κηρύττει τὰ πράγματα. Ἡ γλῶσσα σιγᾷ, καὶ τὰ θαύματα κράζουσιν.

Ἄλλ' ὅσον θαυμάσια, τφόντι, καὶ ἄξια διηγήσεως εἶναι, τῶν παλαιῶν Μαρτύρων τε καὶ ὁσίων τὰ ἐνθεα κατορθώματα, τοσαύτην ἄξια ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ εἰσὶ, τὰ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς διακηρυττόμενα θαυματουργήματα τῶν νεωτέρων Ἀγίων. Καὶ ἐπειδὴ, ἡ ἑλλειψὶς σήμερον τοιοῦτων Ἀγίων ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους προφασίζεσθαι, ὅτι, τῷ τότε καιρῷ ἐγένοντο αἱ ἅγιοι, καὶ οὐχὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἐν οἷς ἡσθένησεν, ὡς λέγουσιν, ἡ φύσις καὶ ἐξέλιπον τὰ καλὰ παραδείγματα, διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀνατρέπει ὁλοσχερῶς τὴν ἡμαρτημένην ταύτην καὶ παράλογον τῶν πολλῶν δόξαν, διακηρύττων, ὅτι, οὐχὶ ὁ καιρὸς ἄπαγε! καὶ αἱ περιστάσεις ἀναδείκνυσι τὸν ἀγωνιστὴν καὶ ἅγιον ἄνδρα, ἀλλ' ἡ καλὴ καὶ θεάρεστος γνώμη, συνακολουθοῦσης πάντοτε καὶ τῆς θείας χάριτος.

Οὐδείς, ὅθεν, δύναται δικαιωθῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐκ ἐπολιτεύθη θεαρέτως ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, προφασιζόμενος, ἦ, διότι οὐκ εἶχεν ἀρμόδιον τὸν καιρόν, ἦ, διότι οὐχ εὗρέθη εἰς τόπον τὸν πρέποντα, ἦ, διότι οὐκ εἶχε τέλος ἐκεῖνα τὰ μέσα, ἅπερ συνετέλουν πρὸς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκοπὸν. Οὐχ ἦττον δέ, εἶναι ἀληθὲς καὶ τοῖς περιπαθῶς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐπιζητούσιν ὁμολογούμενον, ὅτι, διὰ τὴν ἐξασκήσῃ τις τὴν ἀρετὴν, ὀφείλει νὰ ἦ μακρὰν τῶν ἐφαμάρτων αἰτιῶν. Καθόσον, ἐκεῖνος ὅστις δὲν μακρύνει ἑαυτὸν ἐκ τῶν αἰτιῶν τῶν παθῶν ἐκουσίως, ἀκουσίως δὲ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀνθέλκεται.

Τοῦτο κατανοήσαντες πολλοὶ τῶν ἁγίων Πατέρων καθίδρυσάν ἱερὰς Μονὰς καὶ ἀσκητήρια, ὑφορώμενοι τὸν ἐν τοῖς ἐφαμάρτοις αἰτίοις τοῦ κόσμου ἐπηρτημένον κίνδυνον. Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τοιούτων ἰδεῶν διατελῶν καὶ ὁ Οὐρανοφάντωρ Πατὴρ ἡμῶν Μέγας Βασίλειος, ἔγραφε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, ὅτε διετέλει ἐφησυχάζων ἐν τοῖς κατὰ τὸν Πόντον ἀσκητηρίοις λέγων· «Κατέλιπον τὰς ἐν ἅστει διατριβάς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμὰς» (¹). Πλὴν οὗτοι οἱ ἁγίωτατοι Πατέρες ὕστερον διὰ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν πολιτείας ἀνεφάνησαν ὡς ἀστέρες φαινότατοι ἐν τῇ κόσμῳ καὶ διέλαμψαν ἐν σημείοις καὶ θαύμασι, διακοσμήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πολυειδῶς τε καὶ πολυτρόπως, διὰ τε τῶν ἀθανάτων αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ ὑπερφῶν αὐτῶν ἐναρέτων πράξεων καὶ διδασκαλιῶν. Βλέπομεν δ' ὅμως ὅτι καὶ πολλοί, ἐντὸς τοῦ κόσμου διατρίψαντες τὰ αὐτὰ ἐπραξαν, ἅπερ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὅρεσι καὶ ἐρημίαις ἐφησυχάζοντες Μοναχοί. Οἱ τοιοῦτοι δέ, ἐπειδὴ ἀντεπεξῆλθον τὰς τοῦ πολυσχιδοῦς κόσμου διαφόρους πλεκτάνας καὶ προσβολάς, καὶ ἀντέστησαν κατὰ τῶν πολυειδῶν παγίδων τοῦ δολημήτου Σατάν, καὶ κατήσχυναν τὸν ἐχθρόν, πρέπει βεβαίως νὰ ἐκθειάζονται καὶ περισσότερον καὶ μάλιστα, ὅσοι κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς, ἦ καὶ ὀλίγον πρὸ ἡμῶν, τοῖς τῶν παλαιῶν Ἀγίων ἔχουσιν ἐπακολουθήσαντες, μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, ἢ μὲ ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦτο, καὶ εἰς τὸν σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενον ἅγιον

(¹) Ἐπιστ. Β'. Γρηγορ. ἐταίρω.

τοῦτον Ἰωάννην ὀφείλεται μεγάλη τιμὴ καὶ ἀνείκαστος παρ' ἡμῶν εὐλάβεια, οὐ μὴν δέ, καὶ ἐκπληξίς. Διότι, οὐ μόνον εἰς τὸν κόσμον ἐτύγγανεν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀπηνοῦς δεσπότητον, καὶ πολλὰς παρ' αὐτοῦ προπηλακίσεις καὶ ὕβρεις ὑπομένων, καὶ καθ' ἐκάστην παρ' αὐτοῦ ἐκδιαιζόμενος πρὸς τὴν τῆς πίστεως αὐτοῦ ἀρνήσιν, οὐ μόνον ἀκλινὴς καὶ ἀήττητος ἔμεινεν ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοιούτων δεινῶν αἰτιῶν καὶ κινδύνων εὕρισκόμενος, καὶ πολυτρόπως ἐμπαροινούμενος, κατῴρῳσε νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς τελειότητα. Τοῦτου τοίνυν τοῦ Ἁγίου, τὸν συνοπτικὸν βίον καὶ τὰ ἐνθεα κατορθώματα, ἅμα δὲ καὶ μερικῶν, αὐτοῦ θαυμάτων διήγησιν θέλοντες σήμερον νὰ διηγηθῶμεν, ὡς φιλόχριστοι ἀκροαταί, πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀνοίξητε τὰ ὄμματά τῆς διανοίας ὑμῶν, καὶ ἀκούσητε ταῦτα προθύμως καὶ προσεκτικῶς, ἵνα καὶ ἐπωφεληθῇτε ψυχικῶς.

Οὗτος τοίνυν, ὁ χάριτος πεπληρωμένος ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας χαριτώνυμος Ἰωάννης κατήγετο ἐκ τινος χωρίου τῆς Μικρᾶς Ρωσσίας. Εἶχε γεννήτορας εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους, οἵτινες καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν ἐν τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι Ἰωάννην. Τραφεὶς δὲ παρ' αὐτῶν, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, τῷ γάλακτι τῆς εὐσεβείας, καὶ διδασχθεὶς ἐπιμελῶς τὰ περὶ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ἐσπούδαζε, προύοντος τοῦ χρόνου, νὰ βελτιώσῃ καθ' ἐκάστην τὸν βίον αὐτοῦ, ἀπέχων ἀπὸ τὰς κακὰς συναναστrophὰς καὶ συνομιλίας τῶν ὁμηλικῶν αὐτοῦ. Ἀγαπῶν δὲ καθ' ὑπερβολὴν τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ Θεόν, ἐφρόντιζεν, ἵνα φυλάττῃ ἀκριδῶς πάσας τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, καὶ εὐαρεστήσῃ αὐτῷ. Ὡς δὲ ἐφθασεν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, ἐλήφθη εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ διέμεινεν ἐν αὐτῇ, ἕως οὗ ἡγέρθη ὁ μέγας τότε ρωσσοτουρκικὸς πόλεμος ὁ ἐπὶ τοῦ Α' αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅτε ἐκστρατεύσας καὶ ὁ γενναῖος οὗτος νεανίας Ἰωάννης, μετὰ καὶ ἄλλων συστρατιωτῶν αὐτοῦ, καὶ νικηθέντες ἐν τῷ πολέμῳ ἡχμαλωτίσθησαν παρὰ τῶν γειννιαζόντων αὐτοῖς Τατάρων (¹), οἵτινες καὶ ἐπώλησαν αὐτὸν εἰς τινὰ ὀθωμανόν,

(¹) Ἐκ τῶν συναιχμαλώτων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, εἰς, ἣν καὶ ὁ ἅγιος Ὁσιομάρτυς Παχώμιος, ὅστις ἐμαρτύρησεν εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Οὐσάκιον, τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Φιλαδελφείας καίμενον. Τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον εὕρεται τεθσαυρισμένον ἐν τῇ κατὰ Πάτριον ἱερᾷ Μονῇ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ὁρα νέον Μαρτυρολόγιον σελ. 114.

ἔπαρχον τότε χρηματίσαντα ἐν τῷ πολέμῳ ἐκείνῳ, ὅς, καὶ συνεπέφερε τοῦτον ἐν τῇ ἑαυτοῦ πικρίδι, ἐν τῇ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡμετέρᾳ κωμοπόλει, καλουμένῃ Προκόπιον, ἀπέχουσαν τῆς Καισαρείας δώδεκα περίπου ὥρας.

Κατὰ παράδοσιν, ἦν, πρὸ τῶν γονέων αὐτῶν παραλαβόντες, διηγούνται πλείστοι τῶν γεροντοτέρων χριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ταύτης, ὅτι πολλοὶ τότε τῶν συναιχμαλώτων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, οἱ μὲν, δελεασθέντες ἐκ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῶν προσφερομένων αὐτοῖς παρὰ τοῦ κυρίου αὐτῶν, οἱ δέ, ἐνδῶσαντες ταῖς αὐστηραῖς βασάνοις, ἃς παρ' αὐτοῦ ἀνιλεῶς ἐδοκίμαζον, ἐξώμοσαν, φεῦ! καὶ ἡρνήθησαν τὴν ἀγίαν πίστιν τῶν Πατέρων αὐτῶν. Ἀλλὰ ὁ ἀτρόμητος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς Ἰωάννης, τὰ μὲν προσφερόμενα αὐτῷ ἀγαθὰ, ἅτε ἐπιγεία ὄντα καὶ ἐπίκαιρα, εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο· ἔχων δὲ τὸν νοῦν αὐτοῦ προσηλωμένον εἰς τὸν ἐστυρωμένον Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὰς μὲν βασάνους μεγαλοψύχως ὑπέμεινε, τὰς πολλαχῶς αὐτῷ δεδομένας παρὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, δι' ὕδρων, ραβδισμῶν καὶ στερήσεων, τὴν πίστιν ὅμως τῶν προγόνων αὐτοῦ οὐδαμῶς ἡρνήσατο, καὶ τοι ἐπανειλημμένως εἰς τοῦτο βικισθεῖς. Ἀνθίστατο δὲ μᾶλλον τῷ κυρίῳ αὐτοῦ στερρῶς, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ἀποστολικῶς· «Τίς με χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου; θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ διωγμός; ἢ γυμνότης; ἢ αἰχμαλωσία; Πέποιθα ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει μὲ χωρίσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐδὲ αἱ ἀπατηλαὶ ὑποσχέσεις σου θέλουσι μὲ δελεάσει, ἵν' ἀρνηθῶ τὴν πίστιν μου. Εἶσαι κύριος τοῦ σώματός μου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἐγὼ εἰμι, Ρώσος τὸ γένος, πιστὸς τοσοῦτον εἰς τὸν ἐπίγειόν μου βασιλέα, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐπουράνιον μου Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἐὰν μὲν, μὲ ἀφίσης ἐλεύθερον, ἵν' ἐκτελῶ τὰ τῆς θρησκείας μου καθήκοντα, πρόθυμος ἔσομαι καὶ εἰς τὰς προσταγὰς σου· νὰ πράξω δηλονότι, εὐχαρίστως πᾶν ἔργον, οἷονδήποτε καὶ ἐὰν μοὶ ἐπιτάξῃς. Ἐὰν ὅμως θελήσῃς νὰ μὲ ἀποσπάσῃς τῶν φιλοστοργῶν κόλπων τῆς θρησκείας μου, εἴτε διὰ δικφύρων ἀπειλῶν, εἴτε καὶ διὰ τῶν ἀπατηλῶν σου ὑποσχέσεων, πλούτου, δόξης καὶ ἡδονῶν, γίνωσκε ἀκριβῶς, ὅτι οὐδὲν τούτων δύναται ποτὲ νὰ μὲ δελεάσῃ, καὶ τὴν πίστιν μου τὴν ἀγίαν νὰ κλονίσῃ. Ἐγὼ χριστιανὸς ἐγεν-

νήθην, καὶ χριστιανὸς πάλιν θέλω ἀποθάνει. Καὶ ὡς τοιοῦτος, ἔχων πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν ἀρχηγόν καὶ Σωτῆρα μου, ὅστις, ὡς βασιλικὴν κοιτίδα ἔσχε ποτε τὴν φάτνην ἐν Βηθλεέμ, εὐχαρίστως ἀναπνεύσασθαι ἐν τῇ σκοτεινῇ ταύτῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου σου, ἔνθα μὲ κατεδίκασες νὰ διαμείνω. Ἐχων δὲ ὑπ' ὄφει μου καὶ τὸν κάλαμον, δι' οὗ οἱ στρατιῶται τὴν ἀκήρατον αὐτοῦ Κορυφὴν ἔτυψαν, προθύμως δέχομαι τοὺς παρὰ σοῦ ραβδισμούς. Ἐνθυμούμενος δὲ αἰείποτε, καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὃν, ἐπὶ τῆς θείας αὐτοῦ Κορυφῆς ἐπέθηκαν οἱ σταυρωταὶ αὐτοῦ, ἔτοιμός εἰμι νὰ ὑπομείνω γενναίως καὶ τὴν λεκανίδα, (τάσι) ἣν ἡμεῖς πεπυρακτωμένην συνειθίζετε πολλάκις νὰ φορῇτε, εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθισταμένων ταῖς θελήσεσιν ἡμῶν. Τέλος τὰ μεγαλύτερα καὶ δεινότερα τῶν βασάνων πρόθυμος εἰμι νὰ ὑποστῶ, ἐὰν θελήσῃς εἰς ταῦτα νὰ μὲ καθυποβάλλῃς, τὸν Χριστόν μου ὅμως οὐδέποτε ἀρνοῦμαι». Οἱ δίκαιοι οὗτοι καὶ χριστιανικῆς θερμῆς πίστεως ἔμπλεοι λόγοι τοῦ Ἀγίου, ἀτρόμητως προφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ τῷ κυρίῳ του, καὶ ἡ ταπεινὴ καθόλου διαγωγή αὐτοῦ, καὶ λοιπὴ σώφρων συμπεριφορὰ αὐτοῦ, αἵφνης τοῦ ἀπηνόου αὐτοῦ δεσπότη τὴν καρδίαν μετέβαλλον, καὶ πρὸς εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ ταύτην ἔκαμψαν. Ἐκτοτε δέ, ἐπαύσατο πλέον κατατυραννῶν αὐτὸν καὶ ἀναγκάζων εἰς τὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἐξώμοσιν. Ἐπέβαλλε δὲ αὐτῷ μόνον, ἵνα κατοικήσῃ ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ σταύλου αὐτοῦ, καὶ θεραπεύῃ τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῦ ἵππους, καὶ ὅταν ἐξέρχεται ἀνὰ τὴν κώμην ἔφιππος, νὰ παρακολουθῇ αὐτῷ ὡς ἱπποκόμος, κατὰ δουλικὴν συνήθειαν. Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ὑποδεχθεὶς ὁ Ἅγιος, ἐδόξαζεν ἐνδομύχως τὸν Κύριον, τὸν λυτρώσαντα αὐτὸν ἀοράτως τοῦ μεγίστου πειρασμοῦ τῆς ἀρνήσεως καὶ κάμψαντα τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἰς εὐσπλαγχνίαν. Ὅθεν, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ βραχύνον ἐκεῖνον σταυλὸν (1), ἐπιμελούμενος πάσῃ δυνάμει τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

(1) Καίτοι πολλάκις, ἡ οἰκία τοῦ ἐν λόγῳ ἱπάρχου ἐπεσκευάσθη, ὁ σταυλὸς ὅμως διαμένει εἰσέτι οὕτως, ὡς εἶχε ζῶντος τοῦ Ἀγίου, σκοτεινός, ἀνευ θυρίδος, λελατομημένος ἐξ ὑπαιστειογενοῦς βράχου, καὶ ὁμοίως ἐδρυχῶρφ σπηλαίῳ. Ἐπιτρέπεται δὲ νῦν, πρὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ ἱπάρχου, ἣ εἰς αὐτὸν εἰσόδος, παντὶ τῷ βουλομένῳ αὐτὸν ἐπισκεπτεσθαι.

Ἀλλά, τοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀγῶνας αὐτοῦ, καθὰ τυχὼν ὡς εἴπομεν, μερικῆς ἐλευθερίας καὶ τὰ κατ' ἰδίαν ἀθλητικὰ παλαίσματα, τίς καταλεπτῶς διηγηθῆναι δύνатаι; Τὴν πείναν καὶ δίψαν, ἣν ὑπέμεινεν ὁ ἀοιδίμος; τὰς ὀλονυκτίους γονυκλισίας καὶ προσευχάς, τὴν ἐν κοπρίᾳ μικρὰν αὐτοῦ ἀνάκλησιν, ὡς ὁ μακάριος Ἰώβ; Γυμνός, καὶ ἀνυπόδητος ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἐξερχόμενος, καὶ τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἀόκνως ἐπιμελούμενος; Πρὸς δέ, τὰς ὕδρεις καὶ χλευάσματα τῶν συνδούλων αὐτῷ εὐχαρίστως δεχόμενος, καὶ παντὶ τρόπῳ θεραπεύων αὐτούς; Πρόσθετες δέ, τὰς ὀλονυκτίους στάσεις, καὶ ἀγρυπνίας, τὰς ἐν τῇ νάρθηκι τοῦ ἐκεῖ πλησίον ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γενομένας, εἰς ὃν κρύφα διὰ νυκτὸς κατέφευγε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, Ἅγιος Ἀλέξιος, μεταλαμβάνων καὶ τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, κατὰ πᾶν Σάββατον;

Διὰ τοῦτο, καὶ ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν ἀκρίμηντος ὀφθαλμός τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἀντιδοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀδιαλείπτως δοξάζοντας, τί περὶ αὐτοῦ ὠκονόμησεν, ἀκούσατε. Καθὼς ποτε διὰ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τὴν Σαραφθίαν, καὶ διὰ Ἰωσήφ τοῦ Παγκάλου τὸν Πετερρῆν, οὕτω καὶ διὰ τοῦ Ἀγίου τούτου Ἰωάννου τὸν δεσπότην αὐτοῦ κατὰ πολλὰ ἐπλούτισε, καὶ περιφνέστατον αὐτὸν ἐν τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ἀνέδειξεν. Ὅστις, εἰ καὶ ἄλλοεθνὴς ἐγνώρισεν ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτὸν εὐτυχία, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος ἐγένετο παρὰ τοῦ Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ αἰχμαλώτου αὐτοῦ Ἰωάννου. Τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς προφορικῶς τοῖς πᾶσιν ἐκήρυττε, καὶ γεγονός τι μετὰ ταῦτα, ὅπως παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον, ἐδεθαίωσε. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἐξῆς· Ὁ εἰρημένος ἱππαρχος, οὕτως ἀνελπίστως ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλουτῶν, καὶ εὐημερῶν ἐν πᾶσιν, ἐσκέφθη, ὅπως κατὰ θρησκευτικὸν αὐτοῦ καθήκον ἐπισκεφθῇ τὴν Μέκκην. Καὶ δὴ, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ἀναχωρήσας ἐκ Προκοπίου μετὰ μεγάλης πομπῆς, ἀφίκετο μετὰ πολλῶν κόπων καὶ ὁδοπορικῶν ταλαιπωριῶν εἰς Μέκκην. Μετ' ὀλίγων δὲ ἐβδομάδων πηρέλευσιν, ἣ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ διαμείναςα γυνὴ του, ὡς οἰκοδόποινα, προσκαλέσασα ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς τοὺς τε συγγενεῖς καὶ φίλους της, παρέθετο τράπεζαν, ὅπως εὐφρανθέντες εὐχρηθῶσι περὶ

τῆς αἰσίας ἐπανόδου τοῦ ἀνδρός της. Ἐν τῇ εἰρημένῃ τραπέζῃ ὑπῆρτε καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὡς δούλος, μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ σεμνότητος. Παρατιθεμένου δ' ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου, ἐδέσματος, ἐφ' ᾧ λίαν ἠρέσκετο ὁ ἀπουσιάζων κύριος αὐτοῦ, ἡ ἐστίαρχος γυνὴ, ἀναμνησθεῖσα τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, εἶπε τοῖς συνδαιτυμόσι καὶ τῷ Ἀγίῳ, χαριεντιζομένη· «Πόσον ἤθελεν εὐχαριστηθῇ, καὶ εὐφρανθῇ ὁ κύριος αὐτοῦ ἱππαρχος, ἂν συνευρίσκετο καὶ ἐκεῖνος, καὶ συνέτρωγεν ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἕδσμα;» Τότε ὁ Ἅγιος ἀκούσας τὸν πόθον τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ πεποιθὼς ἐπὶ τῷ θαυμαστῷ ἐν τοῖς Ἀγίοις Θεῷ ἡμῶν, προσηύξατο νοερῶς, καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς κυρίας τοῦ τρυβλίου πλήρες τοιοῦτου ἐδέσματος, ὅπως ἀποστείλῃ πρὸς τὸν ἐν Μέκκᾳ κύριον αὐτοῦ. Καταγελόντων δὲ πάντων ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξουθενούντων τὸν Ἅγιον, ὡς ἀδύνατα τάχα λέγοντος, ἐπέτρεψεν ἐν τούτοις ἡ κυρία αὐτοῦ, ὅπως δοθῇ αὐτῷ τρυβλίον τοιοῦτου ἐδέσματος ⁽¹⁾ λέγουσα ἀστείως τοῖς συνδαιτυμόσιν, ὅτι, ὡς φαίνεται, πεινᾷ ὁ αἰχμαλώτος ἡμῶν, διὰ τοῦτο ζητεῖ ἵνα, προφάσει τοῦ κυρίου αὐτοῦ, φάγῃ αὐτὸς μετ' ἀνέσεως τὸ ἕδσμα. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος σιωπήσας, καὶ ἐξεληθὼν τοῦ ἐστιατορίου μετὰ τοῦ ἐν χερσὶν τρυβλίου, καὶ ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ σταύλῳ, ἐδέετο θερμῶς τοῦ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν παύοντος παναγάθου Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα, ὥσπερ ποτε ἐν Βαβυλῶνι, διὰ τοῦ προφήτου Ἀβδακούμ ἦνεγκεν ἀοράτως τροφήν, εἰς τὸν ἐν λάκκῳ τῶν λεόντων κείμενον προφήτην Δανιήλ, οὕτως ἐπακούσας τῆς δεήσεως, τοῦ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ αἰχμαλωτισθέντος δούλου αὐτοῦ Ἰωάννου, ἀποστείλῃ, ὡς οἶδεν αὐτός, τὸ ἐν χερσὶν αὐτοῦ ἕδσμα εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ ἱππαρχον. Οὕτω δὲ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος, ἐπέστρεψεν αὐθις ἐν τῷ συμποσίῳ, ἀναγγέλλων τοῖς ἐν αὐτῷ πᾶσιν, ὅτι τὸ δοθὲν αὐτῷ ἕδσμα ἀπέστειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ εἰς Μέκκην. Πράγματι δέ, παραδόξως ἀφίχθη τὸ τρυβλίον, μετὰ τοῦ περιεχομένου ἐδέσματος ἐκείσε, ἀπέχουσαν τοσοῦτον διάστημα, καὶ ἐλήφθη παρὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἀλλ' οὗτοι, τότε μὲν κατεγέλων αὐτοῦ, καγχάζοντες καὶ λέγοντες, ὅτι, αὐτὸς οὗτος φαγὼν τὸ ἕδσμα ψεύδεται προδῆλως ἡμῖν,

(1) Ἦν δὲ τοῦτο, τὸ παρὰ τοῖς Ὁθωμανοῖς προσφιλὲς πιλάριον.

λέγων, ὅτι δέδωκε τοῦτο τῇ κυρίῳ αὐτοῦ! "Ὅτε ὁμοῦς ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον ὁ κύριος αὐτοῦ ἐκείθεν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ εἰρημένον τρυβλίον, τότε ἐπέσθησαν πάντες περὶ τῆς ἀληθείας. Ἀνήγγειλε δὲ οὗτος τότε παρρησίᾳ, πᾶσι τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν, οὕτω πως: «Ὅτι, τὴν δεῖνα ἡμέραν περὶ τὸ δειληνόν, (ἦν δὲ ἀκριβῶς αὕτη αὕτη ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔλαβεν ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Ἅγιος τὸ ἔδεσμα πρὸς ἀποστολήν) ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ ἐν Μέκκα μεγάλου τεμένους πρὸς τὸ ἰδίον μου οἶκημα, ἐν ἀναπαυθῶ μικρόν, εὐρον αἰφνης ἐν τῇ μέσῳ τούτου, ἐπὶ τραπέζης, τρυβλίον σκεπαστόν, ἔχον ἐν ἑαυτῷ ἔδεσμα ζεστόν καὶ ἀχνίζον. Ἐκπλαγεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ διελογιζόμεν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἔλεγον, τίς ἄρα ἦνεγκέ μοι τὸ ἔδεσμα τοῦτο προσφάτως, ἐν τῇ ἀσφαλῶς κεκλεισμένῳ δωματίῳ μου; Καὶ ἀπορῶν περιεργαζόμεν ἀφελῶς τὸ τρυβλίον, ὅτε εἶδον αἰφνης ἐπ' αὐτοῦ, παρὰ προσδοκίαν πᾶσαν, ἐπιγραφὴν, ἐπιγεγραμμένην ἐμοί (!). "Ὅθεν φαγὼν, μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς, οὐ μὴν δὲ καὶ εὐχαριστήσεως, τὸ περιεχόμενον, ἐκράτησα τὸ περιέχον, ὡς ἐμοὶ ἀνῆκον. Ἀλλ' ἀγνοῶ εἰσέτι πῶς τοῦτο συνέβη, καὶ τίς ἐκείσε μετεκόμισέ μοι τὸ ἔδεσμα ἐκεῖνο;» Ἡ διήγησις αὕτη τοῦ ἱππάρχου ἐξέπληξεν ἅπαντας! καὶ ἠνάγκασε συνεπῶς, τὴν τε σύζυγον αὐτοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῇ πρότερον παρατεθειμένῳ συμποσίῳ εὐρισκομένους νὰ ὁμολογήσωσι γυμνῇ τὴν ἀλήθειαν τῇ ἱππάρχει, ἥτοι τὴν παρὰ τοῦ αἰχμαλώτου αὐτῶν Ἰωάννου παράδοξον μετακόμισιν τοῦ ἐδέσματος ἐκείνου, λέγοντες αὐτῷ, ὅτι: Ἡμεῖς πρότερον ἠπιστοῦμεν ὅλως καὶ ἐχλευάζομεν τὸν ὑποσχεθέντα, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐγχειρήματος· νῦν δὲ ἐπιστοποιήθημεν, ὅτι, πράγματι, καὶ ἀληθεῖα, ἐξετέλεσε τὸ τότε ἡμῖν ὑποσχεθέν, ὁ δοῦλος ἡμῶν Ἰωάννης· καὶ ὡς φαίνεται κατὰ θεῖαν δύναμιν τοῦτο ἐποίησεν, ἄλλως τε, τοῦτο ἦν ἀδύνατον αὐτῷ. Καὶ ἤρξαντο κράζειν θαυμαστικῶς τό, Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! Ἐκτοτε λοιπόν, ἐπαύσαντο χλευάζοντες καὶ ὑδρίζοντες τὸν Ἅγιον. Ὑπολαμβάνοντες δὲ μάλιστα αὐτόν, ὡς Ἅγιον καὶ δίκαιον ἄνθρωπον ἐτίμων αὐτὸν καθ' ὑπερβολήν. Ἐδωκε δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ καὶ ἴδιον τόπον, ἐκτὸς

(!) Τὸ ἔθος τοῦτο ἐπικρατεῖ εἰσέτι πολλοῦ τῆς Ἀνατολῆς, παρὰ τε τοῖς Ὀθωμανοῖς καὶ Χριστιανοῖς· ἐνθα ἐν τοῖς πλείστοις χαλκίνοις σκεύεσι τῶν πλουσίων ἐπισημειοῦται τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου τῶν σκευῶν.

τοῦ σταύλου, πρὸς ἀνάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ ἵνα διάγῃ τοῦ λοιποῦ ὅλως ἐλεύθερος, ὡς βούλεται. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος εὐχαριστῶν τῇ Κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀποφεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν, ἠθέλησε μᾶλλον ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου νὰ διαμείνῃ, ἐνθα καὶ ἡγωνίζετο περισσότερον, καὶ ἐδόξαζε θερμῶς τὸν Θεόν, τὸν μὴ κατασχύναντα αὐτόν.

Οὕτως οὖν, θεαρέτως ἐκείσε μετὰ ταῦτα πολιτευσάμενος, καὶ ἀσκητικῶς ἀγωνισάμενος, ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητής, μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν, νόσῳ περιπεσὼν προεγνώρισε τὴν ἐκ τοῦ προσκαίρου καὶ πολυκυμάντου τούτου βίου ἐξοδὸν αὐτοῦ. Ὅθεν προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν ἱερέων τῆς κωμοπόλεως, παρεκάλεσεν αὐτόν, ὅπως μεταφέρῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ μεταλάβῃ τὸ ὕστατον, τοῦ ἁγίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ ἱερεὺς, φόβῳ καὶ ἀμηχανίᾳ συσχεθεὶς, πῶς ἄρα μετακομίσει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱππάρχου, (τοῦ φοβεροῦ τότε ὄντος παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς), τὰ θεῖα Μυστήρια; ἐσοφίσθη παρὰ τῆς θείας χάριτος τοιοῦτον τι, καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως θέσῃ ταῦτα τολμηρῶς, ἐντὸς ἐνὸς μήλου, καὶ οὕτω πορευθεὶς μεταλάβῃ τὸν Ἅγιον, προσφέρων αὐτῷ τὸ μῆλον. Τοιαύτην ἰδίαν σκέψιν, καὶ οἰκονομίαν, ἐχρήσατο ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἱερεὺς, ὅπως ἀποφύγῃ τὸν ὑφορῶμενον κίνδυνον. Ὁ οὖν μακάριος Ἰωάννης, μεταλαβὼν οὕτως τῶν ἁχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, καὶ δοξάζων ἐγκαρδίως τὸν Θεόν, παρέδωκεν αὐτῷ μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμά του. Καὶ οὕτω μετέστη ἐκ τῆς προσκαίρου αἰχμαλωσίας καὶ δεινῆς κακοπαθείας, εἰς τὴν οὐράνιον ἐλευθερίαν καὶ αἰώνιαν ἀγαλλίαν τῇ 27ῃ Μαΐου τοῦ 1730 Σωτηρίου ἔτους.—Ἀκούσας δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, ὅτι τέθηκεν ὁ δοῦλος αὐτοῦ Ἰωάννης, προσκαλεσάμενος τοὺς προκρίτους Χριστιανούς τῆς κωμοπόλεως, καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν, ἐπέστρεψεν αὐτοῖς ὅπως, παραλαβόντες ἐλευθέρως τὸ σῶμα τοῦ Ἰωάννου, ἐνταφιάσωσιν αὐτό, ὅπου βουληθῶσι, κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν. Θέλων δὲ ἵνα φανερώσῃ πρὸς πάντας, οἷαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπόληψιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ πόσον ἐτίμα αὐτὸν ὕστερον, φέρων τότε πολῦτιμον τάπητα ἐπέθηκεν αὐτόν ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ. Προσελθόντες δὲ οἱ ἱερεῖς μετ' ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς κωμοπόλεως, καὶ μετὰ πολλῆς εὐλα-

θείας καὶ κατανύξεως, μετὰ λαμπάδων δὲ καὶ θυμιαμάτων ἄραν-
τες τὸ πολυάθλον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ Ἀγίου, ἐκήδευσαν αὐτὸ εὐ-
λαδῶς ἐν τῇ νεκροταφείᾳ τῶν χριστιανῶν.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως τριῶν καὶ ἡμίσεος ἐτῶν, ἀπὸ τῆς πρὸς
Κύριον μεταστάσεως τοῦ Ἀγίου, γέρων τις Ἱερεὺς, βλέπει κατ'
ὄναρ τὸν Ἅγιον, παροτρύνοντα αὐτόν, ἵνα ποιήσῃ ἀνακομιδὴν τοῦ
ιεροῦ αὐτοῦ λειψάνου. Ἄλλ' ὁ Ἱερεὺς ἀμφοτεροκαταβύβεται, ἐὰν εἴ-
χεν ἀληθείας, τὸ δράμα, ἢ οὐ. Διότι, δὲν εἶχον εἰσέτι αὐτὸν οἱ
χριστιανοί, ὡς Ἅγιον, καθὰ μὴ γινώσκοντες ἀκριδῶς τὰ περὶ
αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα, φῶς οὐράνιον κατερχόμενον ἐπα-
νειλημμένως, περὶ μέσας νύκτας, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου, ἐφώ-
τιζεν αὐτόν, καὶ ἐθεωρεῖτο τοῦτο παρὰ πάντων ὡς στῦλος πυρός,
τότε ἠνάγκασε τὸν καλὸν Ἱερέα, ὅπως συμπεριλαβὼν καὶ ἑτέρους
τῶν χριστιανῶν, κατέλθωσι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνοίξωσι τὸν τάφον
αὐτοῦ. Ἐγνώσαν γὰρ ἀληθῶς τότε, ὅτι, τὸ φαινόμενον ἐν τῇ
νεκροταφείᾳ οὐράνιον ἐκεῖνο φῶς, ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ αἵματος
λῶτους Ἰωάννου, οὐδὲν ἑτερόν ἐστι, ἢ σημεῖον ἀναμφίδολον τῆς
αὐτοῦ ἁγιότητος. Ἀνοίξαντες οὖν τὸν τάφον, εὐρίσκουσιν, ὡς τοῦ
θαύματος! τὸ τοῦ Ἀγίου σῶμα ἀκέραιον ὅλως, καὶ ἀδιάφθορον,
πλήρες πνευματικῆς χάριτος καὶ εὐωδίας (1).

Ὅθεν πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐμπλησθέντες οἱ
χριστιανοί, ἄραντες αὐτὸ εὐλαδῶς, μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων, καὶ
θυμιαμάτων, μετέφερον εἰς τὸν πλησίον τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου
αὐτοῦ ἐκ βράχων λελατομημένον ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου
Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, (ἐνθα πρότερον καὶ
τὰς παννυχίους στάσεις καὶ προσευχάς, ἐξετέλει ὁ Ἅγιος) καὶ
κατέθεντο ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθείσῃ λάρνακι, κάτωθεν
τῆς ἁγίας Τραπεζῆς. Εὐθέως δέ, διαδοθείσης τῆς φήμης τῆς ἁγιο-

(1) Σημεῖον τοῦτο ἀνμφισβήτητον, τῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἁγιότητος.
Διότι κοινὴ γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι. Τῶν μὲν
Μαρτύρων τὰ λείψανα, νὰ προσκυνῶνται ὡς ἅγια καὶ χωρὶς θαυμάτων καὶ
εὐωδίας, μὲ τὸ νὰ γίνηται φανερά εἰς ὅλους, διὰ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως
τοῦ μαρτυρίου, ἢ εἰς Θεὸν τελεία πίστις καὶ ἀγάπη αὐτῶν. Τῶν δὲ Ὁσίων,
νὰ μὴ προσκυνῶνται ὡς ἅγια, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀποδείξῃ δι' αὐτῶν θαύματά
τινα, ἢ τὸ ὀλιγώτερον τιμῇ αὐτὰ διὰ τῆς εὐωδίας, ὡς μὴ οὕτως ἀποδειγ-
μένης, εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐν κρυπτῇ πίστεως καὶ ἀγάπῃ αὐτῶν πρὸς
τὸν Θεόν.

τητος αὐτοῦ ἐν τοῖς πέριξ, ἤρξαντο πανταχόθεν ἐρχεσθαι ἐν Προ-
κοπίῳ, οἱ χριστιανοί, ἵν' ἀσπασθῶσι τὸ ἱερὸν λείψανον αὐτοῦ,
πρὸς ἱασιν ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν αὐτῶν ἀρρωστημάτων.

Ἐκτοτε δέ, οὐκ ἐπαύσατο ὁ Ὁσίος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάν-
νης εὐεργετῶν χριστομιμήτως, καὶ προχέων δαφιλῶς ἰάματα, ἐνὶ
ἐκάστη, τῶν μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας προσερχομένων
αὐτῷ. Διὰ τοῦτο, ὡς διηγηθῶμέν τινα, καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων
θαυμάτων αὐτοῦ, ὅσα ἢ περὰ δόσεις διέσωσεν ἡμῖν, καὶ ὅσα ἰδίοις
ὀφθαλμοῖς ἡμῶν εἶδομεν, πρὸς δόξαν μὲν, τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ,
τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ δοξαζομένου, ἔπαινον δὲ καὶ τιμὴν
τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, πρὸς δέ, καὶ στερέωσιν καὶ οἰκοδομῇ τῶν
πιστῶν, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν προγονικῇ αὐτῶν πίστει, καὶ εὐσεβείᾳ.

Κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος 1832, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ κρα-
ταιστάτου Σουλτὰν Μαχμουδ τοῦ Β', ἀποστατήσαντος, ὡς γνω-
στόν, τοῦ ἀντιδασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἰμπραήμ πασσά, κατὰ
τοῦ Κυριάρχου αὐτοῦ, ἀπεστάλη παρὰ τοῦ εἰρημένου Σουλτάνου
κατ' αὐτοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ὁ Καζνετέρ ὀγλοῦς Ὁσμάν
πασσάς ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ χιλίους ὀκτακοσίους στρατιώτας.
Οὗτος, διαβάς μετὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν Καισάρειαν τῆς Καπ-
παδοκίας, ἔφθασεν εἰς Προκόπιον, ἐνθα ἐμελέτα, ὅπως διανυκτε-
ρεύσῃ ἐν ἐσπέρας, τὴν δὲ ἐπιούσαν ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς Νεαπό-
λεως εἰς τὰς Κιλικίας Πύλας, ὅπου ἐστρατοπέδευεν ὁ ἀντιδασι-
λέως. Ἐπειδὴ δὲ τότε, πλεῖστοι τῶν ὀθωμανῶν κατοίκων τοῦ
Προκοπίου, Γενίτζηροι ὄντες, ἐμίσουν κατὰ πολλὰ τὸν Σουλτά-
νον, συνεφώνησαν ἅπαντες, ὅπως μὴ ὑποδεχθῶσι τὸν Ὁσμάν
πασσάν ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ, οὐδὲ ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς. Εἰς
μάτην τότε προσεπάθουν οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοί, συμπολιταὶ
αὐτῶν, νὰ μεταπείσωσιν αὐτούς, ἵν' ὑποταχθῶσιν εὐπειθῶς, καὶ
φιλοξενήσωσι φιλαφρόνως τὸν παρὰ τῆς ἀνωτέρας Ἀρχῆς ἐρχό-
μενον τοῦτον στρατηγόν, ὑποδεικνύοντες μάλιστα αὐτοῖς, ὅτι ὁ
εἰρημένος στρατηγὸς ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀγανα-
κτήσεως, πρὸς τὴν τοιαύτην πρὸς αὐτόν ἀντίστασιν, ἤθελε κατα-
στρέφει αὐτούς καὶ λεηλατήσῃ τὴν κωμόπολιν. Ἄλλ' οὐδόλως
ἐκαίνοι ἐπείθοντο εἰς ταῦτα. Ἰδόντες ὅθεν οἱ Χριστιανοί, τὸ
ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῶν Γενιτζάρων, καὶ ἀναλογιζόμενοι τὰ
ἄφρευκα δεινὰ καὶ ἐπακόλουθα τῆς τοιαύτης ἀντιστάσεως καὶ

ἀντιστρατεύσεως, κατέφευγον διὰ νυκτὸς σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις αὐτῶν, εἰς τὰ περίξ τῆς κωμοπόλεως χριστιανικὰ χωρία, πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἀφίσσαντες ἐν αὐτῇ τοὺς γέροντας μόνον καὶ τὰς γυναῖκας. Τῷ ὄντι δέ, τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἠναγκάσθη ὁ Ὅσμαν πασσᾶς νὰ εἰσέλθῃ ἐξ ἐφόδου εἰς Προκόπιον, καὶ τότε ὁ ὕπ' αὐτὸν στρατὸς ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς σφαγὰς, διαρπαγὰς καὶ βιαιοπραγίας. Διαρπάσαντες δ' οἱ στρατιῶται πᾶν τὸ προστυχόν, εἰσῆλθον τέλος καὶ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἔνθα συλήσαντες πρότερον τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰς κανδήλας καὶ λοιπά, ἤνοιξαν εἴτα καὶ τὴν λάρνακα τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, νομίσαντες ὅτι, εὐρήσουσι πάντως χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου θησαυρούς. Ἀποτυχόντες ὁμῶς τῶν ἐλπίδων, ἀπεφάσισαν, ὅπως καύσωσι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο σῶμα, πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ χλεύην μὲν τῶν Χριστιανῶν, πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀποτυχίας. Διό, καὶ ἐξαγαγόντες τοῦτο ἐν τῇ ἔξωθεν αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ περισυλλέξαντες φρύγανα ἱκανά, καὶ σχηματίσαντες δι' αὐτῶν μεγάλην πυράν, ἔρριψαν ἀνδρείως τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Ἁγίου ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Τὸ ἱερὸν ὁμῶς τοῦτο σῶμα, διὰ τῆς ἐν αὐτῷ οἰκουμένης θείας χάριτος, οὐ μόνον ἀβλαβὲς ὅλως καὶ ἀφλεκτον ἔμεινεν, ἀλλ' ὥς αὐτοὶ οὗτοι, οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἀνοσιουργήματος, διηγοῦντο ὑστερον τοῖς ὁμοφύλοις αὐτῶν, αἰφνης φαινόμενος αὐτοῖς ζῶν ὁ Ἅγιος, ἠπειλήσεν αὐτοῖς σφοδρῶς, καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ. Οὗτοι δὲ ἔντρομοι ἐκ τούτου, καὶ ἡμίθνητοι σχεδὸν ἐγκταλείψαντες τὰ πάντα ἔφυγον εἰς τὰ ἴδια. Ὑστερον δέ, γέροντες Χριστιανοί, λαβόντες αὐθις τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου, τεθήκασιν αὐτὸ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λάρνακι.

Κατὰ δὲ τῷ 1845, ὅτε ἐκτίσθη ἐν Προκοπίῳ ἕτερος μέγας ἱερὸς ναός, ἐν ὀνόματι τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἠθέλησαν οἱ τότε χριστιανοὶ τῆς κωμοπόλεως, ὅπως μεταφέρωσι τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὸν εἰρημένον νέον, πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν μετάβασιν, καὶ προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀσφαλεστέραν αὐτοῦ παραμονὴν καὶ προφύλαξιν. Ὅθεν, καὶ ἀποφασισθέντος τούτου, ἤραν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἱερὰν λάρνακα, καὶ φέροντες ἐναπέθεντο αὐτὴν

εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, μὴ εἰς τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἀρεσκομένου, μετεκομίζετο πρκαδόξως διὰ νυκτὸς ἡ λάρναξ αὐτοῦ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ, εἰς τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἔνθα καὶ ζῶντος ἔτι ἠγωνίζετο, ὡς εἴπομεν, ἐν προσευχαῖς καὶ νυκτεριναῖς στάσεσιν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἰδόντες τοῦτο, καὶ μὴ εἰς θαῦμα ἐκλαβόντες, μετεκόμισαν αὐθις τὴν ἱερὰν λάρνακα εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ τούτου δις, καὶ τρίς γενομένου, εὐρίσκετο πάλιν τῇ ἐπαύριον, ἡ λάρναξ εἰς τὸν παλαιὸν ἱερὸν ναόν. Ἔως οὖν γνόντες τὴν τοῦ Ἁγίου θαυματουργίαν, καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ παρακλήσεων δυσωπήσαντες αὐτόν, συγκατετέθη τέλος ὁ Ἅγιος, καὶ μετέφερον αὐθις τὴν ἱερὰν λάρνακα αὐτοῦ, εἰς τὸν εἰρημένον νέον ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἐν ᾧ καὶ διέμενε τιμώμενον καὶ προσκυνούμενον παρὰ πάντων.

Οἷαν δὲ διαπαντὸς σκέπην καὶ πρόνοιαν ἐπεδείξατο ὁ Ἅγιος πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως, κοινῶς τε καὶ ἰδιαιτέρως, δύναται τις καὶ ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων νὰ βεβαιωθῇ, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν κάτωθι ἱστορουμένων. Κατὰ τὸ 1862 ἔτος, ἡμέρα Σαββάτῳ, πρωῒας ἔτι οὔσης, καὶ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας ἐκτελουμένης ἐν τῷ ἄνω εἰρημένῳ ναῷ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, εὐλαδῆς τις γυνή, διηγείτο ταῖς παρεστῶσαις ἐν τῷ ναῷ γυναίξιν ὅτι, χθὲς κατ' ὄναρ, εἶδε τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, ἐξεληθόντα ἐκ τῆς λάρνακος αὐτοῦ δρομικόν, καὶ κρατοῦντα ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, τὴν στέγην τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἣτις ἔμελλε νὰ κατάρρευσῃ ⁽¹⁾. Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἔλεγεν αὕτη, αἰφνης κρότος καὶ θύρυδος ἠκούσθη πολὺς, καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα ἐξήλθον τοῦ ναοῦ, καὶ εἶδον πράγματι, ὅτι ὁλόκληρος ἡ στέγη τῆς Σχολῆς κατέπεσε καὶ ἐπλάκωσε τοὺς συνελθόντας τέως μαθητάς. Δραμόντες δὲ πάντες μετὰ θρήνων, καὶ κλαυθμῶν, καὶ ἀνεγείροντες εὐθέως τὴν καταπεσοῦσαν βαρεῖαν στέγην, ἐκβάλλουσι τοὺς ὑπ' αὐτὴν ταφέντας καὶ καταπλακωθέντας ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι μαθητάς, ζῶντας, ὧς τοῦ θαύματος! καὶ ὅλως ὕγιαίς. Ἐρωτήσαντες δὲ τοὺς μαθητάς, πῶς

(1) Ἡ Σχολὴ αὕτη, ἔκειτο παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, καὶ εἶχον συνέλθει πρὸ τῆς ρεύσεως ἱκανοὶ μαθηταί.

τοῦτο αὐτοῖς ἐγένετο καὶ πῶς ἐσώθησαν ἐκ τοιοῦτου κινδύνου: Ἀπεκρίθησαν οὗτοι, ὅτι «αἰφνης ἀκούσαντες τὸν σφοδρὸν καὶ βίαιον τριγμὸν τῶν δοκῶν τῆς στέγης καὶ ἰδόντες τὸν ἐπικείμενον ἡμῖν κίνδυνον πάντες ὡς ἐκ συνθήματος καὶ ὡς ὑπ' ἀοράτου χειρὸς δηγούμενοι κατήλθομεν ἐν στιγμῇ ὑπὸ τὰ θρανία, ἐν φόβῳ καὶ τρόμφῳ καὶ ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ. Αὐθωρεῖ δ' εἰτα, πεσούσης ἐν βοῇ τῆς σκέπης ἐφ' ἡμῖν, αἱ μὲν δοκοὶ τῆς στέγης ἐστηρίχθησαν, μετὰ τασχύτης ὕλης, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων θρανίων, ἡμεῖς δὲ μέιναντες ὑπὸ ταῦτα, ἀδλαθεῖς ὅλως καὶ ἀπαθεῖς, παρὰ προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν» (1). Καὶ οὕτω χάριτι Θεοῦ, καὶ ἀοράτῳ ἐπιστασίᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἐσώθησαν τότε τόσα ἀθῶα πλάσματα, ἅτινα μετὰ ταῦτα ἀνδρωθέντα, ὠφέλησαν πολυειδῶς τὴν τε εἰρημένην Σχολὴν καὶ σύμπασαν τὴν ἡμετέραν πατρίδα.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1874, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ἄνω εἰρημένου ἱεπάρχου (2), δωδεκαετὲς κοράσιον, ἐγένετο αἰφνης ἄφαντον ἐκ τῆς συνοικίας αὐτοῦ. Οἱ οὖν γονεῖς αὐτοῦ περιπαθῶς ζητοῦντες τὸ ἑαυτῶν θυγάτριον καὶ ἀνερευνῶντες τῇδε κἀκεῖσε, οὐδαμοῦ εὑρον. Τέλος κατέφυγον πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ προσφέροντες ἔλαιον καὶ κηρὸν εἰς τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἐδέοντο αὐτοῦ διὰ τῶν Ἱερῶν, ὅπως ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς, τί τὸ θυγάτριον αὐτῶν ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς εὐσπλαγχνὸς καὶ συμπαθὴς, φαίνεται κατ' ὄναρ τῇ μητρὶ τοῦ κορασίου, καὶ ἀποκαλύπτει αὐτῇ, ὅτι, «Ἡ δεινὰ πτωχὴ γυνὴ ἐκ τῶν ὁμοθετῶν σου, (εἰπὼν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς) φιλαργυρίᾳ νοσήσασα, προσεκαλέσαστο παρ' ἑαυτῇ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐκ τῆς συνοικίας τὸ κοράσιον, καὶ φέρουσα τοῦτο διὰ θωπειῶν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν αὐτῆς, ἀφείλε πρῶτον τὰ χρυσᾶ ἐνώτια καὶ τὰ λοιπὰ πολύτιμα κοσμήματα αὐτοῦ, εἰτα ἐπιδαλοῦσα καὶ χεῖρα μαιοφόνον ἔπνιξεν αὐτὸ καὶ ἔκρυψε τὸ πτώμα αὐτοῦ εἰς τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας τῆς». Τοσοῦτον δὲ προδῆλως ὁμίλησεν ὁ Ἅγιος τῇ γυναικί, ὥστε ἐγερθεῖσα ἐκείνη τῆς κλί-

(1) Αὐτόπτης μάρτυς, καὶ αὐτοπαθὴς μάλιστα, τῶν τότε ἐν τῇ Σχολῇ ἐκείνῃ δραματουργηθέντων, ἐγένετο καὶ ὁ ἕτερος ἐξ ἡμῶν, Πανοσιολογιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κ. Διονύσιος ὡς μαθητῶν τότε ἐν αὐτῇ.

(2) Ἡ γενεὰ ἐκείνη διατηρεῖται εἰσέτι ἀκμαία ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καὶ πλουσιωτέρα μάλιστα τῶν λοιπῶν ὁμοθετῶν αὐτῆς.

νης καὶ δραμοῦσα ἀμέσως μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ λοιπῶν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν παρὰ τοῦ Ἁγίου ὑποδειχθεῖσαν τῆς φονευτρίας οἰκίαν, εὑρον τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς αὐτῶν, ἐν τῇ ὑποδειχθέντι τόπῳ. Ἀναγγεῖλαντες εἰτα τοῦτο, τῇ πολιτικῇ ἀρχῇ, οἱ γονεῖς αὐτῆς, συλληφθεῖσας καὶ τῆς φονευτρίας καὶ αὐστηρῶν ἀνακρίσεων γενομένων, εὑρέθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ φόνου, ὅπως ὁ Ἅγιος ἀπεκάλυψε τῇ μητρὶ τοῦ ἐν λόγῳ κορασίου καὶ οὕτω ἐτιμωρήθη ἡ κακοῦργος αὐστηρῶς.

Κατὰ δὲ τὸ 1878, εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρεῖ τοῦ Ἀθωνος ἱερᾶς Ρωσικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος, ὀνόματι Ἀνδρέας, ἐκ Νεαπόλεως τῆς Καππαδοκίας ἐξορμώμενος εἶχε μεταβῆ εἰς Προκόπιον, χάριν προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου. Διαμείνας δὲ ἐκεῖσε ἐπὶ τινα καιρὸν, καὶ προσκυνήσας ἐπέστρεψεν αὐθις πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἱερὰν Μονήν. Κατὰ δὲ τὴν ἐπάγονδον αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνωδεύετο μετὰ καὶ ἄλλων συνοδοιπόρων, ἐγκατεστημένων πάντων ἐφ' ἑπτὰ ἡμέραις. Φθάσαντες δὲ εἰς τι δύσδοτον ὁρεινὸν κυκλοειδὲς μέρος, συνέπεσεν, ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ, νὰ μείνωσιν, ἢ τε ἅμαξα τοῦ ὡς εἰρήται Μοναχοῦ μετὰ μιᾶς ἐτέρας, ὀπίσω τῶν ἄλλων, παρ' ὧν οὐδόλως ἐθεῶντο. Ὅθεν καὶ βιάσαντες ταύτας, ὅπως προφθάσωσι τὰς πρό αὐτῶν, ἰδοὺ βλέπουσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ βουνοῦ ἓνα νεανίαν, ἱππεύοντα ἐπ' ἐρυθροῦ ἵππου, καὶ νεύοντα αὐτοῖς διὰ τῆς χειρὸς του καὶ κράζοντα μεγαλοφώνως «ἐπιστρέψατε ὀπίσω! ἐπιστρέψατε ὀπίσω! διότι ὀλίγον ἔμπροσθεν, οἱ λησταὶ ληστεύουσιν τοὺς προπορευομένους συνοδοιπόρους ὑμῶν». Καὶ ἐν τῷ λέγειν, ἔγεινεν ἄφαντος ἀπ' εὐθείας. Ἀκούσαντες δ' ἐκείνοι ταῦτα, παρὰ προσδοκίαν, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου νεανίου, ἔμελλον ἐπιστρέψαι εἰς τὰ ὀπίσθεν. Ἀλλ' ἡ ἅμαξα τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ, οὕσα πλέον περὶ τὸ τέλος τῆς καμπυλοειδοῦς ἐκείνης ὁδοῦ, μετὰ μεγίστης δυσχερείας ἠδυνήθη μόλις ἐπιστρέψαι καὶ σωθῆναι. Ἐν δὲ τῷ ἐπιστρέφειν, εἶδε μακρὰν ἀπὸ τινος σημείου τοὺς ληστές, διαμερίζοντας τὰ λάφυρα τῶν πρό αὐτῶν πορευθέντων ἁμαξῶν, εἰς ἃς ἐπέδαινον ὀθωμανοὶ ἔμποροι τῆς Ἀνατολῆς. Πλήν, ἂν καὶ προέφθασεν, ὡς εἶπομεν, νὰ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἐμφανισθέντος νεανίου καὶ νὰ σωθῇ ἐκ τῆς

ληστείας, οὐχ ἤττον ὅμως οἱ ληστές, ἰδόντες τὴν φυγὴν αὐτῶν, ἐπυροδόγησαν κατ' αὐτῶν μερικὰς σφαίρας, αἵτινες εὐτυχῶς διήλθον ἄνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν μετὰ σφοδροῦ συρίγματος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης. Ἐλθὼν δὲ ὁ Μοναχὸς ἐν τῇ ἐκεῖ πλησίον τουρκικῇ κώμῃ καὶ παρχλαθὼν φύλακας στρατιώτας, παρὰ τῆς ἐκεῖσε πολιτικῆς ἀρχῆς ἐπορεύετο αὐθις τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄγουσαν. Τῇ ἐπαύριον, προφθάσας ἐν τῇ καταλύματι τοὺς ὀθωμανοὺς συνοδοιπόρους αὐτοῦ, τοὺς ὑπὸ ληστῶν μέχρις ἱματίων ληστευθέντας, συνελυπήθη αὐτούς, οἵτινες καὶ ἔλεγον αὐτῷ θαυμάζοντες, πῶς σὺ ὁ ὀδεύων ὀλίγον τι ὀπισθεν ἡμῶν, οὐκ ἐθεάθης παρὰ τῶν ληστῶν καὶ οὐκ ἐληστεύθης; Ὅταν δὲ ἤκουσαν παρ' αὐτοῦ τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν ἐν τῇ ὁδῷ παρακολουθησάντων, ἦτοι, τὴν αἰφνίδιον ἐμφάνισιν νεανίου τινός, καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ὁδηγίαν πρὸς τὰ ὀπισθεν τῆς ὁδοῦ, τότε πάντες οὗτοι ἀπέδωκαν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐν λόγῳ Μοναχοῦ εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐκεῖνον νεανίαν, ὃν ἐξαπέστειλε, θεῖα νεύσει, (ὥς μετὰ ταῦτα διεβεβαίωτο ὁ εἰρημένος Μοναχός) ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, εἰς οὗ τῶν ἱερῶν λειψάνων τὴν προσκύνησιν, μετὰ τῆς εὐλαθείας καὶ μετὰ τοσοῦτων κόπων καὶ ὁδοιπορικῶν ταλαιπωριῶν εἶχεν ἐπέλθει.

Ἐν τῇ εἰς Προκόπιον μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ 1880, ἀποστολῇ τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ παρὰ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, συνέβη τὸ ἐξῆς ἀξιολύμαστον. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, εὐρισκόμενος ὁ ἀδελφός οὗτος εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἵνα προσκυνήσῃ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, περιήρχετο μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιθεωρῶν τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἔνθα ἴσταντο εἰς διάφορα μέρη μεγάλαι εἰκόνες Ἀγίων, μετὰ τέμπλων, ἀνήκουσαι εἰς διαφόρους ἀδελφότητας. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει λεμβούχων Προκοπέων, εἶδον παιδίον χριστιανοῦ τινος ἐξαετὲς σχεδόν, ἱστάμενον ἀπέναντι τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου καὶ περιεργαζόμενον τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτοι εἶδον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ προσκυνήσαντες παρῆλθον, καὶ περιήλθον τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ναοῦ, στρεφόμενοι εἶδον ὅτι, τὸ ρηθὲν παιδίον ἐξηκολούθει νὰ

στέκηται ἀπέναντι τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου καὶ μετ' ἀχορτάστου περιεργείας νὰ ἐπιθεωρῇ αὐτήν. Τὴν ἀπληστον ταύτην καὶ οἶονεῖ ἐκστατικὴν θεωρίαν τοῦ παιδὸς θεωροῦντες, ὅτε εἰρημένος Μοναχὸς καὶ Ἐπίτροπος, προσεκαλέσαντο αὐτὸ πλησίον των καὶ λέγουσιν αὐτὸ τουρκιστί. Διὰ τί βλέπεις τόσην ὥραν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου; Γνωρίζεις ποῖος εἶναι ὁ ἐξωγραφημένος; Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη μετὰ παιδικῆς ὄντος ἀφελείας ὅτι δὲν γνωρίζει. Τότε αὐτοὶ εἶπον πάλιν τῷ παιδίῳ, ἀστεϊευόμενοι. Ἔπαυε καὶ ἐρώτησον αὐτόν. Τὸ παιδίον ἀπκντᾷ αὐτοῖς, τί νὰ τῷ εἰπῶ; Εἰπέ του, λέγουσιν ἐκεῖνοι, πῶς ὀνομάζεσαι; Τὸ ἄθῳν παιδίον, ὑπῆγε πάλιν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ ἐρωτήσαν, ἔμαθε παρ' αὐτῆς παραδόξως, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου. Ἐπιστρέψαν δὲ ἀπήγγειλεν αὐτοῖς περιχαρῶς, ὅτι ὀνομάζεται, Ἰωάν! Ἰωάν! δευτερώσας τὸ ὄνομα. Ἐκεῖνοι δὲ ἐπαναλαμβάνοντες πάλιν, λέγουσιν αὐτῷ. Μὲ ποῖον τρόπον ἠρώτησας αὐτόν; Τὸ παιδίον ἀπεκρίνατο, ὅτι, εἶπεν αὐτῷ οὗτος. Σενὶν ἅτιν νέτιρ», (ἦτοι, τὸ ἰδικόν σου ὄνομα πῶς λέγεται;) Καὶ ἐκεῖνος μοι ἀπεκρίθη, Ἰωάν.» Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐπρόφερε τῷ παιδίῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μὲ ρωσσικὴν προφορὰν, λέγων Ἰωάν. Διότι, οἱ μὲν Ὀθωμανοί, προφέρουν τὸ ὄνομα τοῦτο, Γιουδάν, οἱ δὲ Ἕλληνες, λέγουσι Γιάννης, ἢ Ἰωάννης.

Καίτοι δὲ οἱ φιλόθεοι Χριστιανοὶ τῆς τε ἡμετέρας κωμοπόλεως καὶ τῶν πέριξ, ἐν τῷ προσκυνεῖν τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου, ἀφήρουν κατὰ καὶρὸν κρύφα μικρόν τι τμήμα αὐτοῦ, χάριν εὐλαθείας, ἡναγκάζοντο ὅμως μετ' ὀλίγον, ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτό, ἀπειλούμενοι παρὰ τοῦ Ἀγίου σφοδρῶς, δι' ὁραμάτων, καὶ νυκτερινῶν ἐμφανίσεων, ὅμως ἐν τῇ ἀποκοπῇ, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω, πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος, τοῦ Ρωσικοῦ, συγκατετέθη εὐχαρίστως ὁ Ἅγιος καὶ οὐδεμίαν ἀπειλήν ἢ νυκτερινὴν ἐμφάνισιν ἐπεδείξατο τοῖς τε ἀποκόψασι παρρησίᾳ αὐτὴν καὶ τοῖς κοινῇ γνώμῃ τῶν κατοίκων μεταχομίσασιν ἐκεῖσε (').

(') Περὶ τῆς εἰρημένης ἀποστολῆς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, σημειούμενη περικοπτικῶς τὰ ἐξῆς ἐνταῦθα. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτοι κατὰ τὸ 1880 Σωτήριον ἔτος, μαθόντες οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ Σεβασμῇ

Φαίνεται δ' ὅτι διὰ τοῦτο προθύμως ἔνευσεν ὁ Ἅγιος, ἵν' ἀποκοπῇ καὶ ἀποσταλῇ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεὶρ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἱερὰν ταύτην Μονήν, ἵνα δι' αὐτῆς, ὡς διὰ πολυφώνου σάλπιγγος, δια-

ταύτῃ Μονῇ ἐνασκούμενοι Ὁσιώτατοι Ρῶσοι Πατέρες, παρὰ τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ συνασκούμενων Καππαδοκῶν συναδελφῶν αὐτῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀκεραίου ὁλοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἐκάστοτε γενομένων θαυμάτων αὐτοῦ, εὐλαδεῖα πρὸς τὸν συμπολίτην αὐτῶν Ἅγιον φερόμενοι, ἀπέστειλαν ἐπὶ τούτῳ ἀδελφόν τινα τῆς Μονῆς ὅστις μετέβη ἀπ' εὐθείας εἰς Προκόπιον, καὶ ἐξηγήσατο παρὰ τῶν κατοίκων αὐτοῦ, μέρος τι τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὅπως, μετὰ καὶ ἄλλων ἱερῶν καιμηλίων, ἐνθασυρισθῇ ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτῶν Μονῇ. Τότε τινὲς μὲν τῶν Προκοπίων ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην εὐχαρίστως, ἕτεροι δέ, βρῆως τοῦτο ἤκουσαν καὶ οὐδεποσῶς ὡς ἀποκοπῇ ἡ δεξιὰ τοῦ Ἁγίου συγκατετέθησαν. Οὕτω δέ, ἐπέστρεψεν ὁ ἀποσταλεὶς ἀδελφός, κεναὶς ταῖς χερσίν, εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, οὗτοι οὗτοι, οἱ πρότερον σφοδρῶς ἀντιτίγοντες, μεταμεληθέντες ὡς ἐκ θαύματος, πρῶτοι αὐθορμήτως παρεκινήθησαν καὶ συγκατετέθησαν μετὰ καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων πάντων ὁμοφώνως, ὅπως ἀποκοπῇ ἡ δεξιὰ τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀποσταλῇ εἰς τὴν εἰρημένην ἱερὰν Μονήν. Καὶ οὕτως ἀποφασίσαντες κοινῶς ἀπέκοψαν αὐτὴν καὶ ἀπέστειλαν δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλχίστου τοῦ Ἱερομονάχου Διονυσίου, καὶ ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς κωμοπόλεως ἡμῶν, εἰς τὸ Ἁγίονμον Ὅρος τοῦ Ἀθῶ, κατὰ Μάϊον τοῦ 1881. Φθάσαντες δ' ἀμφότεροι ἀκινδύνως ἐκείσε καὶ ἀποκομίσαντες τὴν δεξιάν τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν εἰρημένην ἱερὰν Μονήν τοῦ Ρωσικοῦ, οἷαν παρ' αὐτῆς μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἁγίου εἶδομεν καὶ οἷαν φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν ἐνετύχομεν παρὰ τῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτῆς, περιττόν ἐστιν ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν. Μετὰ μηνιαίαν δὲ αὐτόθι διατριβὴν ἡμῶν, ἐν τῇ ἐπ' ἀνέρεσθαι ἡμᾶς ἐν τῇ πατρὶδι ἡμῶν, οἱ Πατέρες τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς ἐδωρήσαντο ἡμῖν ἱκανὰ ἱερὰ ἀναθήματα καὶ μερικὴν χρηματικὴν συνδρομήν, πρὸς ἀνέγερσιν μικροῦ παρεκκλησίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὁ ἕτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ἱερῶν Ναῶν, ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τιμώμενος, καὶ ἐκ μονολίθου κρημνώδους βράχου λελαξευμένος ὢν, ἡπείλει ἡμέραν παρ' ἡμέραν ρεῦσιν καὶ παντελῇ κατὰπτωσιν, σκέψας γενομένης κοινῆς μεταξὺ τῶν κατοίκων, ἀπεφασίσθη ἵνα καὶ ἐκαστος τῶν χριστιανῶν συνδράμῃ τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου, ἀντὶ παρεκκλησίου, μέγας καθολικός Ναός, ὅπως πάσας τὰς θρησκευτικὰς τῶν χριστιανῶν ἀνάγκας ἐλευθέρως ἀναπληρώσῃ. Καὶ διὸ, διὰ τε τῶν παρὰ τῶν χριστιανῶν συλλεχθέντων χρημάτων καὶ διὰ τῶν ὡς διεληφται παρὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπιδοθέντων, ἡρξάμεθα ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι, τῆς οἰκοδομῆς τοῦ εἰρημένου ναοῦ, κατὰ τὴν 2 Ἰουνίου, τοῦ 1886. Ὑψωθείσης ὁμοῦ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ μέχρι τεσσαρῶν ἀρχιτεκτονικῶν

δοθῇ ἡ φήμη τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ, εἰς σύμπασαν τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ρωσσίαν (1).

Ὁ δὲ νῦν διάδοχος τῆς ὁθωμανικῆς ἐκείνης οἰκογενείας, τοῦ

πήχεων, καὶ τῶν εἰρημένων χρημάτων παντελῶς διπληθέντων, μετὰ θλίψεως ἡμῶν πολλῆς ἐπαύσαμεν πρὸς καὶρὸν τὸ ἔργον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε ὁλοκληρῶν ἐτῶν, οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι τοῦ Προκοπίου, θεωροῦντες τὴν ἐκάστοτε ἐρήμωσιν τοῦ ἡμιτελοῦς αὐτῶν ἔργου καὶ λυπούμενοι ἐπὶ τούτῳ σφόδρα, νέας συνδρομὰς πάλιν ἐκ τε τοῦ πτωχοῦ αὐτῶν θυλακίου καὶ ἐκ τῶν περὶ χωρίων συλλέξαντες, ἤρξαντο αὖθις τῆς οἰκοδομῆς. Φθάσαντες δὲ τότε, μέχρις ὁροφῆς, καὶ τῶν χρημάτων τούτων διπληθέντων, ἐπαύσαντο πάλιν, μετὰ βραδείας αὐτῶν λύπης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Σήμερον ὅμως ἀπὸ πολλοῦ συμπληρωθεὶς παραμένει ὁ περιεχλήτης οὗτος Ναός, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου ἀνεγερθείς.

(1) Σημειοῦμεν δ' ἐνταῦθα, χάριν ἱεροκατηγόρων τινων, παρεξηγούντων θυστεχῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ λεγόντων πολλὰ κατὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς εἰς τὰ θεῖα ἀφοσιώσεως χριστιανῶν τινων, τὰ ἑξῆς: Ἐπειδὴ, τινὲς τούτων λέγουσι, δικτὶ οἱ Προκοπίς, ἀφοῦ εἶχον δύο κληθρικοὺς Ναοὺς, ὡς ἀνεγείρωσι ματαίως καὶ ἄλλων τρίτον καὶ νὰ διπληθῇ τόσα χρήματα; ἀποκρινόμεθα πρὸς ταῦτα ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ναῶν, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, πρὸ πολλοῦ ὡς γνωστόν, ἡπείλει ρεῦσιν καὶ κατὰπτωσιν, καὶ εἰς διηνεκὴ φόβον καὶ τρόμον ἐνέδωκε τοῖς ἐκκλησιαζομένοις, ἀλλ' εὐχρὶς τοῦ Ἁγίου ἐφυλάττετο ἄρρευστος καὶ ἐκκλησιαζόμεθα ἐπὶ τοσούτῳ ἔτη ἐν αὐτῷ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὅτε δὲ ἤρξατο οἰκοδομεῖσθαι ὁ νέος ναός τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου μόλις περῆλον ὄλγιοι μῆνες, καὶ ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ἀκριδῶς περὶ τὸ μεσονύκτιον, κατέρρευσε ὅλος ὁ ἄνω εἰρημένος ναός, μετὰ μεγάλου κρότου καὶ πολλῆς βοῆς, ἐμδελὼν εἰς πνικὸν πάντα τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως. Εὐτυχῶς ὅμως, τοῦτο ἐγένετο ἐν μέσῃ νυκτί, καθ' ἣν, οὐδεὶς εὗρίσκατο ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ καὶ ἐν τοῖς κάτωθεν αὐτοῦ ἐργαστηρίοις, καὶ οὐδεὶς τῶν χριστιανῶν ἐπαθῆν. Ἐὰν δὲ ἐγένετο ἐν καιρῷ ἡμέρας, ὑπὲρ τὰς χιλιάς τοῦλάχιστον ψυχὰς θὰ παρέπεμπεν ἡ πτώσις αὕτη εἰς τὸν τάφον. Μετὰ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ἤρξαντο αἱ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τῶν χριστιανῶν νὰ ὦσιν ἐπαίσθητότεραι καὶ ἐπιβλητικώτεραι, ὡς μὴ ἀρκοῦντο τοῦ ἐνὸς ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλεῖου τοῦ Μεγάλου. Διὸ, καὶ ἡρξάμεθα αὖθις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ Ὁσίου. Ἀλλ' ὡς εἵπομεν, διπληθέντων τῶν ἐπὶ τούτῳ συλλεχθέντων χρημάτων καὶ τῶν Προκοπίων χρημάτων ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ, πρὸς ταλαίαν ἀποπεράτωσιν τούτου, ἐκόντες ἄκοντες ἐπαύσαμεν ἐκ τοῦ ἔργου. Ὁμολογοῦμεν ὅμως δημοσίως, ὅτι βρῆως τοῦτο φέρομεν πάντοτε καὶ τῇ καρδίᾳ τιτρωσκόμεθα, βλέποντες, ἀφ' ἐνός μεν τοὺς χριστιανούς ἡμῶν στενοχωρούμεν καὶ πᾶσχοντες, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν περιεχλήτη καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὸν ἐπὶ τοῦ τάφου

κυρίου τοῦ Ἀγίου, ὀνόματι Ἐσσε ἀγᾶς, διηγεῖται πολλάκις μετ' εἰλικρινείας, εἰς πολλοὺς τῶν χριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως, περὶ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων εὐεργεσιῶν, ὧν κατὰ καιρὸν ἡξιώθη ἡ οἰκογένεια αὐτῶν παρὰ Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ δικαίου Ἰωάννου. Εἰς ταύτας δ' ἀριθμῶν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπιδαφιευθεῖσαν ἐσχάτως μεγάλην εὐεργεσίαν, λέγει μετὰ γεροντικῆς σοβαρότητος, ὅτι, «τὰ ἐμὰ τέκνα ἅμα τῇ γενήσῃ αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἀπέθνησκον καὶ δὲν ἔφθανον εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὥπως εὐφράνωσι τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ἡ δυστυχὴς αὐτῶν μήτηρ, ἐν τῇ πανταχόθεν ἀπελπισίᾳ αὐτῆς, κατέφυγεν ἐν ἀγνοίᾳ μου εἰς τὸ λείψνον τοῦ αἰχμαλώτου Ἰωάννου καὶ προσφέρουσα κηρὸν καὶ ἕτερα δῶρα τῷ κανδηλάπτῃ τῆς Ἐκκλησίας σας, παρεκάλει δι' αὐτοῦ τὸν Ἰωάννην, ὥπως χάριση αὐτῇ παιδίον, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἀποθάνῃ πολλὰ μικρόν, ἀλλὰ νὰ ἰδῶσιν αὐτὸ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἐν ἐφηδικῇ ἡλικίᾳ. Ὑπέσχετο δὲ συγχρόνως ὅτι, ἐὰν ὁ Ἰωάννης εἰσακούσας τῆς δεήσεώς της χάριση αὐτῇ τέκνον, θὰ ὀνομάσῃ αὐτὸ τέκνον Ἰωάννου. Τῷ ὄντι δέ, εἰσήκουσεν ὁ Δίκαιος αἰχμάλωτος, τῆς θερμῆς πραραλήσεως τῆς γυναικὸς μου καὶ ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Θεὸς παιδίον ἀρσενικόν, ὅπερ, ὡς γνωρίζετε, ὠνομάσαμεν οὕτω: «Κουλέ Γιουδάν ὀγλοῦ», ἦτοι ὁ υἱὸς τοῦ αἰχμαλώτου Ἰωάννου⁽¹⁾. Ἐξῆς δέ, εὐχαῖς αὐτοῦ, μέχρι τινὸς καὶ ἐξηκολούθει σπουδάζων ἐν τῷ σχολείῳ».

τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀνεγειρόμενον, τὸν μοναδικόν ἄλλως τε κατὰ τε τὴν κομψότητα καὶ τὸ Βυζαντινὸν αὐτοῦ σχέδιον κατ' ἀπασαν τὴν Μ. Ἀσίαν, οὕτως ἡμιτελὴ καὶ ἄστεγον καίμενον. Ἀλλ' ἐπερωτῶν οὗτος μετ' οὐ πολὺ τελείως καὶ διεκασμήθη θεόντως πρὸςθελαίᾳ τοῦ πολιούχου ἡμῶν Ὁσίου Ἰωάννου, διὰ τῶν γενναίων συνδρομῶν τῶν ἀπανταχοῦ μὲν φιλευσεδῶν, οὐχ ἦττον δὲ τῶν ὁμογενῶν τοῦ Ἀγίου Ρώσων χριστιανῶν, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν, τιμὴν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, χάραν δὲ καὶ ἀγκυλλίαν ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς κωμοπόλεως.

(1) Τὸ εἰρημένον παιδίον, ἐν τε τῷ σχολείῳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ, ἦτο δεικνυλὸς καὶ τιμωρ, καὶ τοῖς πᾶσι γνωστόν, ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα «Κουλέ Γιουδάν ὀγλοῦ». Ἐὰν δὲ τις ἀγνοῶν τοῦτο ἤθελεν ἐρωτήσει τοὺς συμβαλλόντας αὐτοῦ ἢ τοὺς οἰκίους, ποῖος εἶναι ὁ ἐν λόγῳ παῖς; αὐτὸς ἐν πρώτοις ἀποκρίνεται μετὰ χαρᾶς, ἅμα δὲ καὶ παιδικῆς καυχήσεως κρούων τὸ μικρὸν στήθος του, ὅτι «αὐτὸς ἐγὼ εἰμὶ ὁ υἱὸς τοῦ Κουλέ Γιουδάν».

Πολλὰ δὲ ἕτερα θαύματα ἐγένοντο καὶ γίνονται καθ' ἐκάστην παρὰ τῇ σαρφῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου· ἦτοι, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, χωλοὶ περιπατοῦσι, πονηρὰ πνεύματα ἐκδιώκονται καὶ ἕτερα ἰάματα ἐνεργοῦνται τοῖς μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας ταύτῃ προσερχομένοις· οὐ μόνον δὲ Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ ἑτεροδόξοις, Ἀρμενίοις δηλ. καὶ Διαμαρτυρομένοις, οὐχ ἦττον δὲ καὶ Ὀθωμανοῖς⁽¹⁾, ἅτινα διὰ βραχυλογίαν παραλείπομεν. Καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ὅμως τούτων, τῶν ἐνταῦθα ἐξιστορηθέντων, δύναται πᾶς τις νὰ ἐννόησῃ τὰ περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ ὑψηλῆς χάριτος, ἅμα δὲ καὶ τῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας τοῦ Ἀγίου τούτου νέου Ὁμολογητοῦ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, ὅστις, ὡς ἐδιηγῆθημεν γενναίως μὲν πρότερον ἡγωνίσθη κατὰ τοῦ καινοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν, ἀνθρωποκτόνου Διαδόλου, ὁμολόγησε δὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ἐναντίον τοῦ ἁσεβοῦς αὐτοῦ κυρίου ἐπάρχου. Εἶτα δὲ ἐνασχέσας κατ' ἰδίαν, διὰ τῆς θεαρέστου αὐτοῦ καὶ ὑψηλῆς πολιτείας, εὐηρέστησε τῷ Θεῷ. Καὶ δοξάζας οὕτω αὐτὸν ἐπὶ γῆς, ἀντιδοξάζεται νῦν παρ' αὐτοῦ, αἰωνίως μὲν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἐπὶ γῆς δέ, διὰ καθημερινῶν θαυμάτων καὶ ἐξαισιῶν ἐνεργειῶν καὶ ἰάσεων.

Εἰς τοῦτον τὸν χαριτώνυμον Ἅγιον, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ἀνεπαύσατο ὄντως, ἅπανα ἡ Χριστιανικὴ τελειότης. Διότι, καθὼς καθεκάστην ἀναγιγνώσκομεν εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἡ τελειότης ἐκάστου Χριστιανοῦ συνίσταται εἰς τὰ δύο ταῦτα· πρῶτον μὲν, ἵνα εὐχαρίστως δέχεται, ὅσα παρὰ τῆς Παντοδυνάμου θείας Προνοίας ἐπέρχονται αὐτῷ πανταχόθεν, πρὸς δοκιμασίαν, ἦτοι διὰ

(1) Εἰς ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶναι γνωστός οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν Ὀθωμανῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κουλέ Γιουδάν», ἦτοι ὁ αἰχμάλωτος Ἰωάννης. Πολλοὶ δὲ δαιμονισμένοι θεραπεύονται ἀπέναντι τῶν λειψάνων τοῦ Ἀγίου, ἐν οἷς καὶ κράζουσιν. «Κουλέ γιάκιμα μνηζι» ἦτοι, αἰχμάλωτε μὴ καίης ἡμᾶς. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἐαυτοῦ μνήμης, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου, καὶ ἐν καιρῷ γενικῆς τιμῆς δυστυχίας, λαμβάνοντες οἱ Ἰσραεῖς τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου περιερχόμεθα ἀνὰ τὴν κωμόπολιν ἡμῶν, λιτανεύοντες μεθ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν· καὶ οἱ μὲν φάλλουσι τὰ ἀνήκοντα πρὸς τοῦτο τροπάρικ, οἱ δὲ Ἰσραεῖς ραγιζοῦσι τὸν λαὸν καὶ τὰς ὁδοὺς δι' ἀγιασμοῦ, πρὸς παῦσιν παντὸς ἀνιάρου καὶ πάσης ἀσθενείας.

φοροι θλίψεις, ασθένειαι σωματικάι, στερήσεις υπαρχόντων, θάνατοι προσφίλων, ἀδικίαι, πτωχεύσεις καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· δεύτερον δέ, σὺν τῇ γενναίᾳ ὑπομονῇ τούτων, νὰ ἐργάζεται ἀδικόπως καὶ τὸ καλόν, προσθέτων διαφόρους θεοφιλεῖς ἀγῶνας καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἥτοι θερμὰς προσευχάς, νηστείας, ἀγρυπνίας, χημαικοιτίας, ἐξομολόγησιν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν κρυπτῶν λογισμῶν, συνεχῇ μετάλληψιν τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, περιποίησιν πτωχῶν, φιλοξενίαν καὶ τὰ τούτοις παρὰ πλῆσια. Καὶ ἰδοὺ, ὅπου ταῦτα πάντα περιεῖχεν ἐν ἐαυτῷ οὗτος ὁ Ἅγιος· διότι, ὅχι μόνον ὑπέμεινεν ἀγογγύστως καὶ μετὰ μεγάλης γενναϊκῆς ψυχῆς, πανθ' ὅσα κατὰ καιρικὴν περίστασιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἐπῆλθον αὐτῷ δεινά, ἀλλὰ προσέθετο καὶ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἀγαθῆς προαιρέσεως, πλείστους ὅσους κόπους καὶ ἀγῶνας καὶ διαφόρους ἐπινοήσεις, καθὼς ἡκούσατε πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς. Καὶ οὕτως ὑπομένων γενναίως τὰς ἐπιφοράς, ἀγωνιζόμενος δὲ καὶ κακοπαθὼν διὰ τὰς ἀρετάς, ἠξιώθη ἐπὶ τέλους, τῆς μακαρίας λήξεως, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τοῦτον λοιπόν, ὡς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Χριστιανοὶ ἀδελφοί. Τοῦτον, ὡς παράδειγμα ζῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν διαπαντός ἔχοντες, οὐχὶ μόνον, ὡς ὑπομένωμεν μεγαλοψύχως, τὰς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπερχομένας ἡμῖν διαφόρους θλίψεις, εἴτε παρὰ τῶν κακοφρόνων καὶ διεστραμμένων ἀνθρώπων, εἴτε ὑπὸ τῆς διεφθαρμένης ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας φύσεως ἡμῶν εἴτε καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαδόλου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίας ἡμῶν προαιρέσεως, ὡς ἐκτελῶμεν προθύμως καὶ μετὰ χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως, πανθ' ὅσα παρὰ τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν θρησκείας ἐπιβάλλονται ἡμῖν ἱερὰ καθήκοντα καὶ θεῖα ἐντάλματα. Πρὸ πάντων δέ, ὡς φυλάξωμεν τὴν θεῖαν παρακαταθήκην τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐκληροδότησαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σώαν καὶ ἀδιαλώδητον, ὡς καὶ οὗτος ὁ παρ' ἡμῖν νῦν εὐφημούμενος ἀλλοδαπὸς Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ βλαστὸς τῆς Ρωσσίας ἐφύλαξεν ἀκεραίαν καὶ ὁμολόγησεν αὐτὴν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι ἐνώπιον τοῦ ἀσεβοῦς τυράννου. Μάλιστα δέ, καθὼς πρὸ τούτου, πλείστοι ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, θερμοὶ μὲν τῆς πίστεως πρόμαχοι, λαμπροὶ

δὲ γόννοι τῆς σεμνῆς Καππαδοκίας, Μάρτυρες λέγω, Ἀσκηταί, καὶ θεοὶ Ἱεράρχαι. Οὔτινες, οὐχὶ μόνον ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἀπανθρώπων τυράννων στεντορείως τὴν πίστιν ὁμολόγησαν. ἀλλὰ καὶ διὰ βίου κατ' αὐτὴν πολιτευσάμενοι, καὶ δι' ἔργων ἀναφανέντες πρῶτιστα τῆς ἀρετῆς παραδείγματα, πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ὠφέλησαν καὶ τῷ παντεπόπτῳ Θεῷ ἐπὶ τέλους εὐηρέστησαν. Διὰ τοῦτο, δίκαιον εἶχε περὶ τούτων ν' ἀναφωνῇ ἀφ' ὑψηλοῦ βήματος καὶ ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγων· «Τῶν Καππαδοκῶν, οὐδὲν οὕτως ἴδιον, ὡς τὸ τῆς πίστεως ἀρραγές, καὶ τὸ πρὸς τὴν Τριάδα πιστὸν καὶ γνήσιον· παρ' οἷς καὶ τὸ ἠνώσθαι καὶ τὸ ἰσχύειν αὐτούς.» (1)

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ταπεινοὶ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ἐνδόξων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχοντες, ὡς μιμηθῶμεν αὐτοὺς κατὰ δύναμιν, ἀν οὐχὶ εἰς τὰς ἄλλας μεγάλας αὐτῶν ἀρετάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θερμὴν πρὸς Θεὸν πίστιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Καὶ οὕτω θεαρέτως πολιτευόμενοι, ὡς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὅχι μόνον θέλομεν διάγει ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ, εἰρηνικοὶ καὶ μακάριοι, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, διὰ πρεσβειῶν ἐκείνων τῶν μεγάλων Ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, καὶ τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἅμα δὲ καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῶν ἐορταζομένου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ὁμολογητοῦ, θέλομεν ἀξιωθῆ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνθα ἐδρεύει τὸ φῶς, τὸ ἀνέσπερον, ἡ ἀνεκλάλητος χαρά, ἡ ἡδονὴ ἡ ἀνέκφραστος, καὶ ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν (2).

ΤΕΛΟΣ

(1) Λόγ. Κ' σελ. 329.

(2) Αἴτια ὧν ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως ἡμῶν δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν τὴν ἐν τέλει τοῦ παρόντος βιβλίου προσθήκην καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, ὃν θέλομεν ἀκδῶσαι προσεχῶς ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχεϊ.